Παναγιώτης Λιβιεράτος

Τα δύο φύλα και η Μύηση

Παναγιώτης Λιβιεράτος

«Τα δύο φύλα και η Μύηση»

Η συμπεριφορά των δύο φύλων στη Μύηση. Τα χαρακτηριστικά τους. Η μυητική διαδικασία στα δύο φύλα στις διάφορες Μυήσεις του Δυτικού Εσωτερισμού.

ISBN: 978-618-5785-10-9

Εκδότης, Συγγραφέας: Παναγιώτης Λιβιεράτος (c)
Χαλάνδρι 2023
Εξώφυλλο: Παναγιώτης Λιβιεράτος
e-mail: **plivieratos@live.com**

Σύμφωνα με το νόμο 2121/1993, απαγορεύεται η αναπαραγωγή, ολική ή μερική, η αναδημοσίευση και η εν γένει εκμετάλλευση μέρους ή συνόλου του έργου με οποιονδήποτε τρόπο, χωρίς άδεια του Εκδότη.

Το παρόν δεν πωλείται.
Διατίθεται δωρεάν
www.misraimmemphis.com.gr **www.martinismos.gr**
Εκτυπώθηκε για χρήση εκπαιδευτικών σχετικών συναντήσεων.

Εισαγωγή

«*Εκείνο που είναι αθάνατο μέσα του αντικρύζει εκείνο που είναι αθάνατο μέσα της, και οι Θεοί κατεβαίνουν για να σμίξουν μαζί τους*».
Carpenter

Επιλέγοντας ένα τέτοιο θέμα, το οποίο σκοντάφτει σε προκαταλήψεις και διαφορετικές θεωρήσεις, θα προσπαθήσουμε επιλέγοντας να το συνδυάσουμε με τη Μύηση, να το προσεγγίσουμε από την πλευρά του Εσωτερισμού καθαρά, ούτως ώστε να εξάγουμε τα απαραίτητα συμπεράσματα για τη λειτουργία των φύλων στα Εσωτερικά πεδία και να μπορέσουμε τελικώς να κατανοήσουμε και τη λειτουργία των δύο φύλων στο εξωτερικό πεδίο.

Θα δούμε τη λειτουργία των δύο φύλων από την πλευρά του αρσενικού και του θηλυκού ως συμπαντικές ενέργειες, αφού αυτές κυβερνούν την επίγεια ζωή μας και ό,τι βλέπουμε ή κάνουμε είναι αποτέλεσμα ενός αόρατου αλλά υπαρκτού κόσμου, τον οποίο ο Εσωτερισμός και η Μύηση υπηρετούν.

Ο 1ος στίχος του Σμαράγδινου πίνακα του Ερμή του Τρισμέγιστου μας λέγει: «*Είναι αληθέστατο, αψευδέστατο, βεβαιότατο. Ότι αυτό που είναι κάτω είναι σαν κι αυτό που είναι άνω και αυτό που είναι άνω είναι σαν κι αυτό που είναι κάτω, για την πραγμάτωση του θαυμαστών του Ενός Πράγματος*».

Ο Σμαράγδινος πίνακας του Ερμή του Τρισμέγιστου, είναι η επιτομή κάθε προσπάθειας αποκωδικοποίησης του άνω και του κάτω, του ορατού και του αοράτου. Ο θεωρούμενος συμπληρωματικός ως αντίθετός του Ρουμπινένιος[1] μας λέγει: «*Ψηλά είναι η αίγλη της Ενότητας, χαμηλά η αθλιότητα της πολλαπλότητας, που εμφανίζεται ως όλον και δεν είναι τίποτα*».

Υφίστανται δύο ενέργειες στο σύμπαν. Η αρσενική και η θηλυκή. Η ενεργητική και η παθητική. Η δρώσα και η υποστηρίζουσα. Κάθε δια-

[1] *Ο Ρουμπινένιος Πίνακας θεωρείται το συμπλήρωμα του Σμαράγδινου. Είναι αγνώστου συγγραφέα και ανακαλύφθηκε και δόθηκε στη δημοσιότητα από τον Gastone Ventura, Μεγάλο Ιεροφάντη του Misraim-Memphis και Μεγάλο Διδάσκαλο του Μαρτινιστικού Τάγματος μέχρι το 1981.*

τάραξη αυτής της συμπαντικής, αρμονικής και αρχέγονης λειτουργίας αλλάζει τους συσχετισμούς και τις ισορροπίες της καθημερινότητάς μας, ή με άλλα λόγια επιφέρει τις ανάλογες επιπτώσεις.

«*Ο Αδάμ και η Εύα, «έπεσαν» μαζί, και μαζί οφείλουν να επιστρέψουν στην πηγή τους. Ο δρόμος για τη σωτηρία της ανθρωπότητας είναι η μύηση, με έναν τύπο μύησης για τον Αδάμ και έναν άλλον για την Εύα, σε αρμονία με τα αντίστοιχα χαρακτηριστικά τους*». Αυτά αναφέρει στο βιβλίο του «*Η Γυναικεία μύηση στον Ελευθεροτεκτονισμό*»[2] ο Sebastiano Caracciolo[3].

Όλοι θυμόμαστε το μύθο του Νάρκισσου, ο οποίος, καθρεφτίστηκε στο ύδωρ, είδε την εικόνα του ως ένας άλλος εαυτός, την ερωτεύθηκε, θέλησε να την εξουσιάσει και έπεσε στο νερό, παγιδευμένος. Ο Νάρκισσος είναι ο Αδάμ, η εικόνα του στο νερό είναι η Εύα.

Προκειμένου να μπορέσουμε να προσεγγίσουμε το θέμα των δύο φύλων στη διαδικασία της Μύησης, οφείλουμε να ασχοληθούμε κατ'αρχήν με τα δύο δεσπόζοντα θέματα:

1) το θέμα της Μύησης με τα χαρακτηριστικά της και
2) τα δύο φύλα και τα χαρακτηριστικά τους.

---

[2] *Κυκλοφορεί επίσης διαδικτυακά στο www.misraimmemphis.com.gr*

[3] *Sebastiano Caracciolo. Μεγάλος Ιεροφάντης του Misraim-Memphis και Κυρίαρχος Μεγάλος Διδάσκαλος του Μαρτινιστικού Τάγματος μέχρι το 2013.*

Η Μύηση και τα χαρακτηριστικά της

Η Μύηση είναι μία διαδικασία υπερβατική. Πρόκειται για μία πράξη η οποία, για να είναι έγκυρη και αποτελεσματική, δεν είναι δυνατόν να είναι επινοημένη. Περιέχει ένα στοιχείο μη ανθρώπινο και απευθύνεται σε εκείνον που «υποψιάζεται» την πνευματική του προέλευση. Καθίσταται αποτελεσματική μόνον όταν λειτουργεί με βάση τους κανόνες της και ουδέποτε με επινοήσεις ή προσαρμογές. Η Μύηση μπορεί να είναι Τεκτονική, Μαρτινιστική, Θεουργική, Ιερατική αλλά πάντοτε είναι Μύηση και πάντοτε θα έχει κάποιους απαράβατους κανόνες.

Για ποιο λόγο όμως Μύηση; Το ανθρώπινο ον, δεν ήταν από την απαρχή της Θεϊκής δημιουργίας αυτό που είναι σήμερα. Όχι από πλευράς εμφάνισης, διότι αυτό δεν αφορά αυτό το βιβλίο, αλλά από πλευράς ποιότητας, δυνατοτήτων και χαρακτηριστικών. Ο Πλάτων, η E.Blavatsky[4] και άλλοι συγγραφείς μας έχουν δώσει πληροφορίες για τη διαδρομή των 5 φυλών του ανθρώπινου γένους (*4 πριν τη σημερινή*), διαδρομή την οποία συνοπτικά παραθέτουμε:

Η 1η φυλή είχε σώματα αιθερικά χωρίς φυσική στερεά ύλη και τα όντα τρέφονταν με τις ακτινοβολίες των άστρων, κυρίως δε του Ηλίου και της Σελήνης.

Η 2η φυλή, την οποία περιγράφει ο Πλάτων στο «Συμπόσιο» ήταν ο Ανδρόγυνος πτερωτός άνθρωπος[5]. Η πρώτη μορφή του ήταν αρσενική, θηλυκή και ανδρόγυνη, αλλά το τελευταίο αργότερα εξαφανίσθηκε.

Η 3η φυλή ήταν η Κυκλώπεια κατά την οποία η ανθρωπότητα προχώρησε στη δημιουργία των πρώτων πολιτισμών. Εκφυλισμένα κατάλοιπά της συνάντησε ο Οδυσσέας κατά την επιστροφή του στην Ιθάκη, σύμφωνα με τον Όμηρο[6].

Η 4η φυλή είναι η φυλή της Λεμουρίας και Ατλαντίδας, την οποία περιγράφει ο Πλάτων στον «Τίμαιο» και τον «Κριτία» την οποία επίσης αναφέρει και η E.Blavatsky στην «*Μυστική δοξασία*». Αυτή η 4η φυλή

---

[4] *Η Helena Petrovna Blavatsky (Елéна Петрóвна Блавáтская· 12 Αυγούστου 1831 - 8 Μαΐου 1891), γνωστή και αναφερόμενη συχνά και ως Μαντάμ Μπλαβάτσκυ ήταν Ρωσίδα αποκρυφίστρια, φιλόσοφος και συγγραφέας, ιδρύτρια της Θεοσοφικής Εταιρείας το 1875. Απέκτησε διεθνώς ακολούθους ως η ηγέτιδα θεωρητικός της Θεοσοφίας.*

[5] *Συμπόσιον 189e & 190*a

[6] *Κάθε φυλή δεν τελείωνε απότομα, αλλά άφηνε κατάλοιπά της στην επόμενη και περιείχε κατάλοιπα από την προηγούμενη, κ.ο.κ.*

είναι και η πρώτη ανθρώπινη φυλή με υλικό σώμα, όπως το γνωρίζουμε σήμερα καθότι στις προηγούμενες τρείς ο άνθρωπος είχε άλλη μορφή και περισσότερο αιθερική. Η Εσωτερική παράδοση αναφέρει ότι οι Άτλαντες (*4η φυλή*) επεχείρησαν με τις δυνάμεις που κατείχαν οι οποίες ήσαν εφάμιλλες των σημερινών πυρηνικών, να αλλάξουν την κλίση του άξονα της γης με σκοπό να έχουν συνεχή άνοιξη στον πλανήτη. Το κατόρθωσαν χωρίς όμως να υπολογίσουν όλες τις επιπτώσεις από αυτήν την αλλαγή και αυτό έφερε την καταστροφή της γης σε μία ημέρα και σε μία νύκτα. Στην τέταρτη αυτή εποχή το στοιχείο της Μαγείας ήταν πολύ ανεπτυγμένο.

Ας κρατήσουμε αυτά τα δεδομένα για να προχωρήσουμε. Ο E.Swedemborg[7], ο Πλάτων, η Blavatsky, ο Martines de Pasqually[8], ο Louis Claude de Saint Martin[9], ο Gerard Encausse (Papus)[10], ο Heinrich

---

[7] Emmanuel Swedenborg. Γεννήθηκε στη Στοκχόλμη το 1688 και πέθανε στο Λονδίνο το 1772. Αστρολόγος και Αστρονόμος διεθνούς φήμης, επονομάσθηκε και μάντης. Ενδιαφέρθηκε για την Θεοσοφία αφήνοντας πολυάριθμα γραπτά γύρω από το θέμα αυτό. Το 1720 ίδρυσε έναν Μυητικό Οργανισμό δέκα βαθμών, περιλαμβανομένων των βαθμών του ΕλευθεροΤεκτονισμού, των άλλων βαθμών των Στοών Σκωτικής προέλευσης προερχομένων από τους «Αποδεδεγμένους» Ιππότες και των βαθμών των επονομαζομένων Ιλλουμινιστικών προερχομένων από τις Αλχημιστικές και Ροδοσταυρικές Οργανώσεις των συνδεδεμένων με το Σεβάσμιο Τάγμα του Χρυσού R+C (Andrea Valentino). Έγραψε και δημοσίευσε 18 θεολογικά έργα, από τα οποία το πιο γνωστό ήταν το «Περί ουρανού και των θαυμαστών αυτού πραγμάτων», η «Ερμηνεία της Αποκάλυψης του Ιωάννη», το «Βιβλίο των Ονείρων», και πλήθος από μη δημοσιευμένα θεολογικά έργα.

[8] Jacques de Livron Joachim de la Tour de la Case Martines de Pasqually ή Martines de Pasqually (1727-1774). Καθολικός βαπτισμένος και καθηγητής της Καθολικής θρησκείας. Σύμφωνα με τον Robert Amadou, ο πατέρας του, αβέβαιου ονόματος, γεννήθηκε στην Alicante (Ισπανία) το 1671 και ήταν Εβραίος παντρεμένος με μία καθολική Susanne Dumas de Rainau, στο Bordeaux («L' initiation», 1952, sel. 168,169). Θεωρείται ο κατ'εξοχήν πατέρας της σύγχρονης Θεουργίας. Το έργο του επηρέασε το μαθητή του Louis Claude de Saint Martin, θεμελιωτή αργότερα του Μαρτινισμού.

[9] Ο Louis Claude de Saint Martin, επονομαζόμενος Άγνωστος Φιλόσοφος, γεννήθηκε στην Αμπουάζ, στις 18/1/1743. Ήταν Δικηγόρος. Μαθητής των «Elus Cohen» του Martines de Pasqually, αποστασιοποιήθηκε αργότερα από τις διδασκαλίες του και επηρεασμένος από τις διδασκαλίες του Jakob Böhme, ίδρυσε το δικό του Μυητικό σύστημα, το οποίο πολύ αργότερα θεμελιώθηκε ως Μαρτινιστικό Τάγμα από τους Gerard Encausse (Papus) και Augustin Chaboseau.

[10] Ο Gerard Anaclet Vincent Encausse, (Papus), γεννήθηκε στις 13 Ιουλίου του 1865, στην Κορόνι της Ισπανίας. Υπήρξε εξαιρετικός ιατροφιλόσοφος, γιατρός και θεραπευτής, σωμάτων και ψυχών, εφαρμόζοντας όλες τις μεθόδους της ιατρικής (αλλοπαθητική, ομοιοπαθητική, ενεργειακή, πνευματική κλπ), αναλόγως της περιπτώσεως και του επιπέδου του προβλήματος. Το 1916, αποσαρκώθηκε σε ηλικία 51 ετών, όρθιος ως στρατιώτης, κατά την εκπλήρωση του καθήκοντός του προς την Πατρίδα του, αφού προσβλήθηκε από φυματίωση, λόγω των κακουχιών στο μέτωπο ό-

Khunrath[11], ο Jakob Böhme[12], οι Γνωστικοί[13], οι Ροδόσταυροι[14] και για να μην μακρυγορούμε το σύνολο των συγγραφέων της φιλοσοφίας του Εσωτερισμού, πάνω στους οποίους βασίσθηκαν και με βάση τους οποίους λειτουργούν όλοι οι σύγχρονοι Μυητικοί Οργανισμοί του Δυτικού Εσωτερισμού και όχι μόνον, έχουν περιγράψει την πορεία του ανθρώπινου γένους ως μία κατ'αρχήν Θεϊκή εκπόρευση πνευματικών όντων και μία επακόλουθη «πτώση» στο επίπεδο που βρισκόμαστε σήμερα.

Η «πτώση» αυτή έχει περιγραφεί επίσης και ως μετάβαση από την εποχή του χρυσού (*εποχή του θείου-ανθρώπινου όντος*), σε εποχή του

που υπηρετούσε ως Αρχίατρος στα στρατιωτικά κινητά νοσοκομεία. Ίδρυσε το πρώτο Ύπατο Συμβούλιο του Μαρτινιστικού Τάγματος μαζί με τον Augustin Chaboseau και άλλους.

[11] Heinrich Khunrath. 1560-1605. Γερμανός γιατρός, Αλχημιστής και Καμπαλιστής

[12] Ο Jakob Böhme ο επονομαζόμενος «Θεόσοφος του Γκαίρλιτζ» γεννήθηκε στις 8/3/1575 και απεβίωσε στις 17/11/1624. Ήταν Γερμανός Θεολόγος, Μυστικιστής και Φιλόσοφος. Θεωρείται αυθεντικός διανοητής στα πλαίσια της Λουθηρανικής παράδοσης. Το πρώτο του γραπτό έργο «Αυγή» [Aurora] προκάλεσε τη φυλάκισή του. Δημιούργησε ένα ολόκληρο κίνημα σκέψης. Σε αυτό το κίνημα συναντάμε τους J.G.Gichtel, Kirchberger, Heinrich Khunrath, V.Weigel, W.Law, K.v.Eckartshausen, E.Swedenborg, Θ.Καΐρη και άλλους. Το κίνημα αυτό ονομάσθηκε «Ιλλουμινισμός» επειδή έχει ως στόχο τη Φώτιση (Illumination). Από τον Jacob Böhme και το κίνημά του ο Louis Claude de Saint Martin εμπνεύσθηκε και προέβαλε το δικό του Μυητικό σύστημα, σε συνδυασμό με τις ιδέες του Διδασκάλου του Martines de Pasqually.

[13] Φιλοσοφικό-θρησκευτικό σύστημα. Ο Ερμητισμός θεωρείται προΧριστιανικός Γνωστικισμός. Ο Γνωστικισμός, θεωρούμενος με τη σειρά του ως Ερμητικός Χριστιανισμός, ως καταπιστευματοδόχος της αρχαίας Σοφίας και Γνώσης διαδόθηκε από πολλές ομάδες (σέχτες), έλαβε όμως κάποια στιγμή Αποστολική διαδοχή και σήμερα κυριαρχεί ως Οργανισμός με Μυητικά και Εκκλησιαστικά, με την αρχαιοελληνική έννοια του όρου, χαρακτηριστικά.

[14] Βλέπε έργα του ιδίου, διατιθέμενα από τις ίδιες ιστοσελίδες: «Το Μυστήριο του Ρόδου και του Σταυρού» και «Η ιστορία του Ροδοσταυρικού κινήματος».

αργύρου, μετέπειτα του χαλκού και τέλος στη σημερινή εποχή του σιδήρου.

Η κατάσταση αυτή δημιούργησε και την ανάγκη αποκατάστασης του ανθρώπου, αφού ο ίδιος κατ'αρχήν διαισθάνεται τη θεία φύση εντός του και αναζητά την αφύπνισή της. Επιπλέον φωτισμένοι συνάνθρωποί μας, με την έμπνευση και την καθοδήγηση του άνω, δημιούργησαν τα διάφορα κινήματα αφύπνισης του ανθρώπινου γένους, των οποίων η απαρίθμηση θα απαιτούσε ένα ολόκληρο κεφάλαιο. Τα κινήματα αυτά, ή οργανισμοί έφτασαν σήμερα έως τις ημέρες μας με τη μορφή των παραδόσεων που απαρτίζουν τον ονομαζόμενο Δυτικό Εσωτερισμό ο οποίος λειτουργεί μέσω μίας ανυπέρβλητης διαδικασίας που είναι η Μύηση.

Ο Δυτικός Εσωτερισμός αποτελείται από τρεις ατραπούς: 1) Τεκτονισμό, 2) Μαρτινισμό και 3) Ροδοσταυρισμό. Ο Ροδοσταυρισμός αποτελεί ιδιότητα προς κατάκτηση και όχι ξεχωριστή ατραπό με οργανωτική δομή Τάγματος. Στο Ροδοσταυρισμό γενικά θα μπορούσαμε να πούμε ότι ανήκουν η Θεουργία και η Μυητική Ιεροσύνη[15].

---

[15] *Για την αποσαφήνιση ορισμένων όρων:* ***Αποκρυφισμός*** *είναι προέκταση της Επιστήμης. Η αλλιώς η «επιστήμη» που ασχολείται με πράξεις που «κρύβουν» κάποια ενέργεια στα αόρατα πεδία. (Σε παλαιότερες εποχές ο όρος ταυτιζόταν με τον όρο «Εσωτερισμός»). Στις ημέρες μας πολλοί το συνδέουν κυρίως με ιδιοτελείς χειρισμούς αόρατων δυνάμεων, δηλαδή πρακτικές που έχουν ως σκοπό την εξυπηρέτηση προσωπικών συμφερόντων, αντί του Θείου σχεδίου. Άλλοι συγγραφείς, τον χρησιμοποίησαν ουδέτερα (δηλαδή για πρακτικές που χαρακτηρίζονται ως ιδιοτελείς ή ανιδιοτελείς αναλόγως των προθέσεων των πράξεων) και άλλοι θετικά.* ***Μυστικισμός*** *είναι προέκταση της Θρησκείας. Η αλλιώς η «επιστήμη» που ασχολείται με την ένωσή μας με το Θείο.* ***Μεταφυσική*** *είναι προέκταση της Φυσικής. Η αλλιώς η «επιστήμη» που ασχολείται με ο,τιδήποτε δεν αποδεικνύεται υλικά ή μέσω πειραμάτων.* ***Μεγάλο Έργο*** *είναι το έργο της αποκατάστασης του ανθρώπου στις πνευματικές αρετές που κατείχε προ της Πτώσης.* ***Εσωτερισμός*** *είναι προέκταση της Φιλοσοφίας. Η αλλιώς η «επιστήμη» που ασχολείται με τον εσωτερικό μας κόσμο.* ***Θεουργία*** *είναι το σύνολο των ενεργειών εκείνων που επιδαψιλεύουν το Θείο Φως στον άνθρωπο. Είναι η τέχνη της έλξης της Θείας Χάριτος. Η έλξη της Θείας ισχύος στη γήϊνη αύρα. Η άσκησή της προϋποθέτει ήθος, αγνότητα και πνευματικότητα από πλευράς του Θεουργού, διαφορετικά καθίσταται επικίνδυνη για τον ίδιο, ακυρώνεται δε και το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα.* ***Ιεροσύνη.*** *Η Ιεροσύνη είναι η κατοχή της ιερής διαμεσολάβησης. Μεταδίδεται μέσω χειροτονίας η οποία είναι μία εγκατάσταση κατά την οποία ο χειροτονών περνά στο χειροτονούμενο τον οποίο προηγουμένως έχει αποδεχθεί ως «Άξιο», sic et simpliciter (έτσι απλά) όλες τις ισχείς της ιερής διαμεσολάβησης. Η άσκησή της δεν προϋποθέτει αγνότητα, ήθος και πνευματικότητα από την πλευρά του Ιερουργού, όμως ή έλλειψή τους καθίσταται επικίνδυνη για τον Ιερουργό, όπως και στην περίπτωση της Θεουργίας. Η* ***Γνωστική εκδοχή της Ιεροσύνης*** *έχει Μυητικά χαρακτηριστικά.*

Χωρίς να υποβαθμίζουμε το σεβαστό Ανατολικό Εσωτερισμό, διευκρινίζουμε ότι η ιδιοσυγκρασία, ο τρόπος ζωής και αντίληψης του επονομαζόμενου Δυτικού ανθρώπου διαφέρει από εκείνην του Ανατολικού, με συνέπεια τη διαφοροποίηση και της συνεπακόλουθης προσπάθειας πνευματικής του αφύπνισης.

Η διαδικασία αποκατάστασης της πτώσης και αφύπνισης του ανθρώπου περνούσε ανέκαθεν μέσα από τη Μύηση. Η Μύηση δεν είναι διοικητική πράξη. Είναι μία διαδικασία ανυπέρβλητη που αντανακλά λειτουργίες του αοράτου. Έχει τα χαρακτηριστικά εκείνα που απαιτούνται προκειμένου ο άνθρωπος να έρθει σε επαφή με την αρμονία εκείνη με την οποία τον χωρίζει άβυσσος. Είναι η απαραίτητη πράξη για να μπορέσει ο άνθρωπος να αποκτήσει τη δυνατότητα να «μιλήσει» με το αρχέγονο πνευματικό παρελθόν του.

Τα χαρακτηριστικά της περιγράφονται από πολλούς συγγραφείς, τους οποίους ήδη αναφέραμε στην αρχή του κεφαλαίου, όμως θα κρατήσουμε μία φράση του René Guenon[16] από το βιβλίο του «*Επισκοπήσεις επί της Μυήσεως*» το οποίο αποτελεί το Ευαγγέλιο της Μυητικής λειτουργίας. Λέγει λοιπόν ο R.Guenon, περιγράφοντας τις πολλές προϋποθέσεις και χαρακτηριστικά που πρέπει να έχει μία μύηση ότι κάθε παρέκκλιση από αυτές τις διαδικασίες αποτελεί «πιθηκισμό». Δεν αρκεί να επαναλάβει κάποιος πρακτικές που του μεταφέρθηκαν με τον τρόπο που τον βολεύει, όπως δυστυχώς γίνεται πολλές φορές σήμερα, αλλά να τηρήσει συγκεκριμένες προδιαγραφές και αυστηρούς κανόνες οι οποίες συνοψίζονται στα εξής, προκειμένου η Μύηση να είναι αυθεντική:

1. Μυητής κάτοχος του Μυητικού δικαιώματος μέσω χρίσματος και όχι μέσω κάποιας εκλογής του. Η όποια εκλογική διαδικασία δίδει εξουσία εκ των κάτω, εκ των ψηφοφόρων, και όχι εκ των άνω. Η Μύηση που θα επακολουθήσει (με εκλεγμένο μυητή) θα

---

[16] *René Jean Marie Joseph Guénon. (1886-1951). Γνωστός και ως Σεΐχης Αμπντούλ-Ουάχιντ Γιάχια. Στα νεανικά του χρόνια εντυπωσιάστηκε από τις εσωτεριστικές/αποκρυφιστικές οργανώσεις, τον Τεκτονισμό, καθώς και από το Γνωστικισμό στον οποίο έφθασε Επίσκοπος (Tau Palingenius). Συγγραφέας πολλών έργων όπως: Εισαγωγή στη Μελέτη των Ινδικών Δογμάτων, Ιστορία μιας Ψευδο-θρησκείας, Η Πνευματική Πλάνη, Ανατολή και Δύση, Ο Εσωτερισμός του Δάντη, Ο Βασιλιάς του Κόσμου, Η Κρίση του Σύγχρονου Κόσμου, Πνευματική Αρχή και Εγκόσμια Δύναμη, Άγιος Βερνάρδος, Ο Συμβολισμός του Σταυρού, Ασιατική Μεταφυσική, Η Εξουσία της Ποσότητας και τα Σημάδια των Καιρών, Επισκοπήσεις επί της Μυήσεως, Οι Μεταφυσικές Αρχές του Απειροελάχιστου Υπολογισμού, Η Μεγάλη Τριάδα.*

είναι μία διοικητική πράξη και όχι μία κάθοδος χρίσματος. Η μυητική διαδικασία μέσω μυητή κατόχου χρίσματος, εξασφαλίζει την «αδιάσπαστη μυητική διαδοχή»

2. Αυθεντικό Τυπικό. Κάθε παρέκκλιση και μετατροπή του αλλάζει τον κραδασμό της διαδικασίας, και η επιδιωκόμενη μετάφραση που επιδιώκει το Τυπικό μεταξύ ορατού και αοράτου εξαφανίζεται ανεπανόρθωτα. Σε περίπτωση προσαρμογής του Τυπικού ή με οποιοδήποτε τρόπο αλλαγής του, η όλη διαδικασία μετατρέπεται, στην καλύτερη των περιπτώσεων, σε μία συγκινητική τελετή όπου ο μυούμενος εμπλέκεται με ή χωρίς τη θέλησή του σε μία διαδικασία που δεν έχει καμμία επαφή με το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα. Το Τυπικό είναι διερμηνέας για την επαφή μας με το αόρατο. Εάν μετατραπεί η μετάφραση, μετατρέπεται και το αποτέλεσμα.
3. Μυούμενος δεκτικός και ενσυνείδητα αποδεχόμενος τη διαδικασία της μύησης, την οποία οφείλει να καλλιεργήσει στον εσωτερικό του κόσμο διά της θυσίας του κατώτερου εαυτού του και του διαλογισμού.

Θα επιμείνουμε στην πρώτη παράμετρο, υπενθυμίζοντας τα λόγια του Gerard Encausse (Papus)[17]: *«Όταν ο Τεκτονισμός λειτουργεί με εκλογές, δεν συνδέεται σε καμία περίπτωση με το αόρατο. Σε αυτήν την περίπτωση η αρχή ύπαρξης και διάρκειάς της πηγάζει από τα μέλη και μόνο από τα μέλη. Όλη η διακυβέρνησή της γίνεται από κάτω προς τα πάνω με τις διαδοχικές επιλογές εκλογικά. Επομένως, αυτή η τελευταία μορφή Αδελφότητας μπορεί να εκδίδει, μόνο για να ενισχύσει την ύπαρξή της, καταστατικούς χάρτες και διοικητικά έγγραφα που όμως είναι κοινά σε κάθε βέβηλη κοινωνία. Ενώ τα φωτισμένα Τάγματα (που διατηρείται το χρίσμα) αναφέρονται πάντα στην αόρατη Αρχή που τα κατευθύνει».*

Επιπλέον, ο Μυητής αλλά και όλη η διοικητική ιεραρχία του Μυητικού Οργανισμού, θα πρέπει να εμφορείται από απόλυτη ανιδιοτέλεια, απρόσωπη προσφορά στο έργο, μη εγωϊστική συμπεριφορά και απόλυτη προσήλωση στους μυητικούς κανόνες. Εγωϊστικές αντιλήψεις προσέλκυσης μελών, ιεραρχικές προωθήσεις με γνώμονα άλλον πέραν της

[17] *Στο βιβλίο του: «Μαρτινεζισμός, Βιλλερμοζισμός, Μαρτινισμός, Τεκτονισμός». Διατίθεται επίσης σε pdf από την ίδια ιστοσελίδα.*

υπηρέτησης του μυητικού έργου, είσπραξη χρημάτων πέραν των απολύτως αναγκαίων για τη στοιχειώδη χρήση κάποιου χώρου και άλλες αντιμυητικές συμπεριφορές, έχουν μόνον ένα αποτέλεσμα: Την ακύρωση της σύνδεσης με το Εγρηγορός που εποπτεύει το συγκεκριμένο Μυητικό Οργανισμό. Εγρηγορός είναι η αόρατη οντότητα που αποτελείται από 1^{ον}) τα μέλη που υπηρετούν το συγκεκριμένο Μυητικό Οργανισμό, 2^{ον}) τα μέλη που υπηρέτησαν τον Οργανισμό αλλά πέρασαν σε άλλα πεδία ύπαρξης 3^{ον}) Οντότητες σε άλλα πεδία ύπαρξης.

Υπάρχουν και Εγρηγορότα μη πνευματικά, επίγεια, τα οποία διαθέτουν μόνον το 1^{ο} συνθετικό και ίσως και το 2^{ο}. Πρόκειται για Εγρηγότα που δημιουργήθηκαν για να εξυπηρετήσουν κάποιο επίγειο σκοπό όπως οι σύλλογοι, τα σωματεία, τα κόμματα, οι ενώσεις προσώπων κλπ. Αυτά διαλύονται με τη διάλυση των επίγειων μελών αφού δημιουργήθηκαν για να εξυπηρετήσουν καταστάσεις υλικές όσο κι αν αυτές μπορεί να είναι χρήσιμες. Η ζωή και ύπαρξή τους αρχίζει και τελειώνει εδώ. Τα πνευματικά Εγρηγορότα αντίθετα, παραμένουν εργαζόμενα στο αόρατο ακόμη και εάν τα επίγεια μέλη του Οργανισμού διαλυθούν, αναμένοντας τους ικανούς να τα υπηρετήσουν, διότι υπάρχουν με σκοπό την υπηρέτηση του Θείου Σχεδίου.

Η διακοπή της σύνδεσης με το Εγρηγορός έχει ως επακόλουθο την ακύρωση της μυητικής πορείας, και δυστυχώς χωρίς αυτό να είναι διακριτό, αφού η ίδια η μυητική διαδικασία δεν είναι διαδικασία που περιγράφεται με επιστημονικούς όρους, δεν μετριέται, δεν επαληθεύεται εξωτερικά, δεν υπολογίζεται με τεχνικά μέσα. Αποτυπώνεται στον εσωτερικό κόσμο του ανθρώπου και μόνον, αφού εκεί απευθύνεται, εκεί εργάζεται και για το μετασχηματισμό αυτού του εσωτερικού μας κόσμου υφίσταται. Πηγή γνώσης των λειτουργιών αυτών είναι οι πρόδρομοι των σημερινών Μυητικών Ταγμάτων που είναι τα Αρχαία Μυστήρια.

Περιγράψαμε συνοπτικά το πλαίσιο της μυητικής διαδικασίας, προκειμένου να καταδείξουμε ένα πράγμα: Η Μύηση ενεργεί μόνον με τους κανόνες της και κάθε παρεκτροπή από αυτούς, ακυρώνει κάθε ανάλογη πράξη, καθιστώντας τη μία απλή διοικητική πράξη εγγραφής κάποιου ή κάποιας σε ένα σωματείο.

Τα σώματα του ανθρώπου και η Μύηση

Ο ενσαρκωμένος άνθρωπος διαθέτει τρία μέρη:

- Πνεύμα[18], το οποίο είναι το μόνιμο τμήμα του ανθρώπου και όλης της ανθρωπότητας,
- Αστρικό ή Πλαστικό περίβλημα ή Ψυχή, και
- Φυσικό σώμα.

Το πνεύμα μετά το θάνατο επιστρέφει στον Πνευματικό ή Εμπύρειο κόσμο, από τον οποίο προήλθε. Το πλαστικό περίβλημα μετά το θάνατο επιστρέφει στον αστρικό κόσμο απόπου προήλθε και δεν διαλύεται όσο ο συγκεκριμένος άνθρωπος έχει ανάγκη μετενσάρκωσης. Το φυσικό σώμα επιτρέφει μετά το θάνατο στο ορυκτό βασίλειο.

Αυτή η διαίρεση του ανθρώπου σε τρία μέρη συμπληρώνεται από τη διαίρεσή του σε επτά σώματα, η οποία θα μας απασχολήσει στη μυητική διαδικασία. Σύμφωνα με αυτή[19], τα 7 σώματα είναι τα εξής:

1	Μαχαπαρανιρβανικό	Η εκδήλωση του Λόγου
2	Παρανιρβανικό	
3	Atman ή Νιρβανικό	Πνεύμα
4	Βουδδικό	Το ενσαρκούμενο "εγώ". Η ψυχή του ανθρώπου
5	Νοητικό	Ανώτερο νοητικό [αιτιατό σώμα]
		Κατώτερο νοητικό [νοητικό σώμα]
6	Αστρικό	Προσωπικές συγκινήσεις, προσωπικότητα ή προσωπίδα
7	Φυσικό/αιθερικό	Σωματικές λειτουργίες

[18] Σε κάποιες υποδιαιρέσεις ίσως το δούμε να αναφέρεται «πνεύμα» ή «Ame». «Ame» κανονικά μεταφράζεται ως ψυχή (από το anima). Είναι θέμα διαφορετικής συνθήκης μετάφρασης. Ιδιαίτερα σε ορισμένα θεολογικά κείμενα γίνεται πολλές φορές μία κατά συνθήκην ταύτιση πνεύματος και ψυχής, παρόλον ότι είναι δύο διαφορετικά πράγματα.

[19] Βλέπε ανάλυση στο βιβλίο «Το κεκρυμμένο νόημα του Τεκτονισμού» του Charles Webster Leadbeater (1854-1934). Υφίστανται από διάφορους συγγραφείς αρκετές υποδιαιρέσεις, που λίγο διαφέρουν μεταξύ τους, κινούμενες όλες στα ίδια πλαίσια.

Η Μυητική διαδικασία, αναλόγως του Τυπικού, απευθύνεται όπως θα δούμε πιο κάτω, άλλες φορές στο φυσικο-αιθερικό μας σώμα (*Τεκτονισμός*) και άλλες στο Atman (*Μυστικισμός, Θεουργία κλπ*). Στην 1η περίπτωση (φυσικο-αιθερικό) λειτουργεί, όπως θα καταδείξουμε, ανάλογα με το φύλο γέννησης, ενώ στη 2η είναι άφυλη. Κάθε ατραπός επομένως «απευθύνεται», «λειτουργεί» και επηρεάζει συγκεκριμένο σώμα του ανθρώπου.

Όπως είδαμε πιο πάνω, ο Δυτικός Εσωτερισμός αποτελείται από 3 ατραπούς οι οποίες λειτουργικά είναι δύο: Τεκτονισμός και Μαρτινισμός.

Θα μιλήσουμε και δύο ακόμη ατραπούς που είναι η Θεουργία και η Ιεροσύνη. Η Θεουργία είναι ατραπός που έπεται του Μυστικιστικού Μαρτινισμού και αποδίδεται σε επιλεγμένους. Η δε Ιεροσύνη είναι ανεξάρτητη ατραπός από τον γενικώς θεωρούμενο Εσωτερισμό, στη δε Γνωστική και όχι μόνον εκδοχή της έχει Μυητικά χαρακτηριστικά.

Ας δούμε πώς λειτουργούσαν στην αρχαιότητα.

Ένα από τα αρχαιότερα Τάγματα στον κόσμο το Τάγμα των Εστιάδων, ιδρύθηκε, σύμφωνα με το μύθο, από τον Αινεία και τον υιό του Ασκάνιο. Ιστορικά, ίχνη αυτού του Τάγματος, βρίσκουμε με το Βασιληά Numa Pompilio, ο οποίος έχτισε, έναν ναό αφιερωμένο στη Θεά Εστία, τον οποίο εμπιστεύθηκε στις Εστιάδες. Ο βασιλιάς αυτός καθιέρωσε ιερές εορτές και τελετουργίες και δημιούργησε μάντεις Ποντίφηκες[20] και ιερατικά Τάγματα. Εμπιστεύθηκε το πυρ στις Παρθένες της Εστίας, μέχρις ότου η φλόγα, φύλακας της ισχύος, ξυπνούσε σε αναπαράσταση των ουράνιων αστέρων. Έπραττε τα πάντα με την έμπνευση της συζύγου του της μυθικής Egeria. Ας κρατήσουμε για λίγο αυτήν την έμπνευση στο μυαλό μας.

Ο Ανώτατος Βασιλέας Ποντίφηξ (*Rex-Pontifex Maximum*) άναβε το ιερό πυρ στο βωμό της θεάς συγκεντρώνοντας τις ακτίνες του Ηλιου, πιθανόν με ένα είδος πέτρας γυαλιστερής και φωτεινής, ενώ οι Εστιάδες είχαν την αποστολή να τον βοηθούν και να τον τροφοδοτούν εξασφαλίζοντας το άσβεστο της φλόγας. Ας κρατήσουμε για λίγο και αυτό

---

[20] *Ποντίφηξ. Pontifex. Από το Pont που σημαίνει γέφυρα. Έτσι ονομαζόταν ο Ιερέας-Βασιλέας στην αρχαιότητα ο οποίος ιερουργούσε γεφυροποιώντας το ορατό με το αόρατο. Αναφερόμαστε στην χρυσή εποχή.*

το άσβεστο. Το αιώνιο πυρ αντιπροσώπευε την ενεργειακή λέμφο[21] η οποία προερχόμενη από το σύμπαν, δημιουργούσε και επαύξανε τις ενέργειες που αποτελούσαν τη βάση της αυτοκρατορίας.

Η Ίσις ανέστησε τον δολοφονημένο Όσιρι με τα μαγικά της μέσα. Έτσι γεννήθηκε ο Ώρος. Η Παρθένος υποδέχθηκε τη σύλληψη και με παρθενογέννεση γεννήθηκε ο Αποκαταστάτης Λόγος Ιησούς Χριστός.

Η Εύα δεν έφαγε το μήλο αλλά παρότρυνε τον Αδάμ να το κάνει.

Οι Σίβυλλες στην αρχαιότητα ήσαν γυναίκες με μεγάλη προφητική δύναμη. Έλεγαν πράγματα που επρόκειτο να συμβούν και μάλιστα δυσάρεστα και φοβερά. Όταν έδιναν τις προφητείες τους ήταν σε εκστατική κατάσταση και ο κόσμος πίστευε ότι τα λόγια τους αποτελούσαν τη φωνή του θεού. Αξιοσημείωτο είναι ότι οι προφήτισσες αυτές έδιναν τις προφητείες τους χωρίς να τις έχει ρωτήσει κανένας και χωρίς να έχουν σχέση με κανένα μαντείο. Την ύπαρξη τέτοιων μορφών δεν την είχε αμφισβητήσει η αρχαιότητα. Μπορούμε να τις φανταστούμε ως κάτι ανάλογο με τους προφήτες του Ισραήλ. Η πίστη των λαών στην ευαίσθητη και διαισθητική φύση της γυναίκας ανέβασε ορισμένες μορφές στο ύψος ενός μεσολαβητή ανάμεσα στο Θεό και στους ανθρώπους.

Ορισμένες παραδόσεις από τις χώρες της Ανατολής πέρασαν στην Ελλάδα από τη Μικρά Ασία σε μια εποχή που επικρατούσαν οι μυστικές τάσεις και δεν είχε γεννηθεί ο φιλοσοφικός στοχασμός. Και πολλά αποφθέγματα σε τύπο χρησμού ή προφητείας τα απέδιδαν στη Σίβυλλα ή σε μία από τις Σίβυλλες και έτσι δημιουργήθηκε σιγά - σιγά μια παράδοση. Πολλές φορές τους απέδιδαν προφητείες επινοημένες ύστερα από μεγάλα γεγονότα κι επειδή αυτό ήταν πολύ εντυπωσιακό, έκανε τον πολύ κόσμο να δίνει προσοχή στις προφητείες της Σίβυλλας. Την πίστη του λαού, όπως ήταν φυσικό, την εκμεταλλεύτηκαν κατά καιρούς και διάφορες πολιτικές και θρησκευτικές προπαγάνδες. Έτσι δημιουργήθηκε μια πλούσια παράδοση από Σιβυλλικούς χρησμούς, που η επίδρασή τους πάνω στα πνεύματα ήταν αισθητή ως το μεσαίωνα.

Μία Σίβυλλα μπορούσε να πηγαίνει από τον ένα τόπο στον άλλο, όπου λατρευόταν ως μια θεία μορφή και αυτό ήταν ένας σοβαρός λόγος

---

21 *Μέρος του αίματος το οποίο μεταφέρεται από την περιφέρεια προς το κέντρο μέσω των λεμφαγγείων.*

για να προκύψουν μαρτυρίες για πολλές Σίβυλλες. Ο κάθε τόπος από όπου είχε περάσει, είχε δράσει και είχε λατρευτεί μία Σίβυλλα, δημιουργούσε μια δικιά του Σιβυλλική παράδοση, που δεν μπορούσε να ταυτιστεί με την ανάλογη παράδοση ενός άλλου τόπου. Έτσι ο κάθε τόπος που είχε μια Σιβυλλική παράδοση πίστευε τη δικιά του Σίβυλλα.

Σίβυλλες και Άγγελοι [Ραφαήλ]

Η Σίβυλλα, όπως πίστευαν οι αρχαίοι, είχε το προφητικό χάρισμα αμέσως με τη γέννησή της. Ήταν μια μορφή ανάμεσα στο Θεό και στον άνθρωπο, δεν ήταν βέβαια αθάνατη, αλλά η διάρκεια της ζωής της ξεπερνούσε κατά πολύ τα ανθρώπινα μέτρα. Όπως ο χρησμοδότης θεός Απόλλωνας κρατούσε τη λύρα, έτσι και η Σίβυλλα κρατούσε τη σαμβύκη, ένα είδος τριγωνικής λύρας.

Σίβυλλες σήμερα ονομάζονται οι Αξιωματικοί στον Γυναικείο Τεκτονισμό.

Ο Μιχαήλ Άγγελος στις περίφημες τοιχογραφίες του της Cappella Sistina του Βατικανού παρουσιάζει πέντε Σίβυλλες, καθεμία με άλλη μορφή και στάση, και θεωρείται από τα χαρακτηριστικότερα ζωγραφικά έργα του.

Συμπέρασμα: Πάντοτε βλέπουμε μία χαρισματική, υποστηρικτική, καθοδηγητική συμπεριφορά του θηλυκού προς το αρσενικό προκειμένου αυτό το τελευταίο να δράσει!

Επιβεβαιώνεται το γεγονός ότι η Γυναίκα είναι παθητική όμως ενεργητικά παθητική σε αντίθεση με τον άνδρα που είναι ενεργητικός αλλά παθητικά ενεργητικός.

1. Η Τεκτονική Μύηση

Ο Τεκτονισμός είναι Μυητική διαδικασία η οποία απευθύνεται στο φυσικοαιθερικό σώμα του ανθρώπου. Τα Τυπικά του είναι γραμμένα προκειμένου να λειτουργήσουν ως φορείς κραδασμού ο οποίος θα βοηθήσει τους συμμετέχοντες να έλθουν σε επαφή με την αρμονία εκείνη του Σύμπαντος με την οποία είμασταν συνδεδεμένοι. Ιδιαιτέρως τα Τυπικά Μύησης, λειτουργούν με τέτοιο τρόπο ώστε να αφυπνίσουν στο μυούμενο/νη τις λειτουργίες εκείνες που ο άνθρωπος κατείχε αλλά έχασε. Ως τέτοια μυητική διαδικασία απαιτεί την φυσική παρουσία του μυημένου στην Τεκτονική συνεδρίαση, την επαφή του με τα σύμβολα που βρίσκονται εντός της Στοάς, την ενσυνείδητη βίωση του Τυπικού, προκειμένου να συντονισθεί με τον κραδασμό που το ίδιο το Τυπικό δημιουργεί σε συνδυασμό με τον κατάλληλα δομημένο από σύμβολα χώρο.

Ο Τέκτων και η Τεκτονίδα εργάζονται διά του Τεκτονικού Τυπικού ώστε να δημιουργήσουν τις κατάλληλες συνθήκες εντός τους οι οποίες θα του επιτρέψουν να οικοδομήσει τον δικό του προσωπικό Ναό. Προσωπικό Ναό ο οποίος θα ομοιοκραδαίνεται με τον Παγκόσμιο Ουράνιο Ναό, διά της μεσολαβήσεως του Τεκτονικού Ναού με τα σύμβολά του. Τούτο απαιτεί φυσική παρουσία και συμμετοχή, σε αντίθεση με άλλες ατραπούς της Μύησης που απευθύνονται στο ατμικό.

Περιουσία κάθε Μυητικής ατραπού είναι τα Τυπικά της. Κάθε Μυητική πράξη απαιτεί εκτέλεση κάποιου Τυπικού.

Η Τεκτονική μύηση ως απευθυνόμενη στο φυσικο-αιθερικό σώμα του ανθρώπου οφείλει να λάβει υπόψη της τις ιδιαιτερότητες του φυσικο-αιθερικού του κάθε μέλους, αφού αυτό το φυσικο-αιθερικό σώμα δεν είναι ίδιο στα δύο φύλα.

	ΦΥΣΙΚΟ ΣΩΜΑ	ΑΙΘΕΡΙΚΟ ΣΩΜΑ
ΑΝΔΡΑΣ	Ενεργητικό	Παθητικό
ΓΥΝΑΙΚΑ	Παθητικό	Ενεργητικό

Ο άνδρας διαθέτει ενεργητικό φυσικό σώμα και παθητικό αιθερικό. Στη Γυναίκα αυτά είναι αντίστροφα, δηλαδή παθητικό φυσικό και ενεργητικό αιθερικό.

Η ενεργητική ιδιότητα του φυσικού σώματος του άνδρα δεν είναι δυνατόν να υποδεχθεί και να απολαύσει την ίδια μυητική διαδικασία που απαιτεί η παθητική ιδιότητα του θηλυκού σώματος. Η παθητική ιδιότητα του αιθερικού σώματος του άνδρα, δεν μπορεί επίσης να υποδεχθεί και να απολαύσει την ίδια μυητική διαδικασία που απαιτεί η ενεργητική ιδιότητα του θηλυκού αιθερικού σώματος.

Από τη στιγμή που το Τεκτονικό Τυπικό λειτουργεί και απευθύνεται στο φυσικό και το αιθερικό σώμα του ανθρώπου, δεν δύναται να είναι άφυλο, δηλαδή δεν δύναται είναι το ίδιο και για τα δύο φύλα. Και ως εκ τούτου δεν υφίσταται μικτή μύηση στον Τεκτονισμό, αλλά αρσενική με ανδρικό Τυπικό και γυναικεία με θηλυκό Τυπικό. Φυσικά μιλάμε για την αυθεντική Μύηση. Δεν αναφερόμαστε σε ενέργειες που εκτελούνται χωρίς να λαμβάνουν υπόψη τα διαφορετικά σώματα του κάθε φύλου και καταλήγουν μία διοικητική πράξη εγγραφής. Το ολέθριο λάθος της χρήσης ανδρικών Τυπικών σε γυναίκες επιφέρει ολέθρια αποτελέσματα στο αόρατο με ανάλογα αποτελέσματα στο ενεργειακό σώμα της γυναίκας.

Όταν λέμε ότι δεν υφίσταται μικτή Μύηση στον Τεκτονισμό εννοούμε ότι δεν υπάρχουν μικτά Τυπικά. Δεν θα μπορούσαν να υπάρξουν μικτά Τυπικά αφού δεν είναι δυνατόν το ίδιο Τυπικό να λειτουργήσει σε αντίστροφα σώματα. Δεν υφίσταται μικτός Τεκτονικός Τύπος. Υφίστανται ανδρικοί και γυναικείοι.[22] Εξαίρεση αποτέλεσε ο Θεουργικός Τεκτονικός Τύπος χειρισμών των Εκλεκτών Κοέν του Martines de Pasqually, και τα Τυπικά Arcana Arcanorum τα οποία όμως εργάζονται στα πέραν του συμβατικού Τεκτονισμού πεδία.

---

[22] Οι πιο γνωστοί Τεκτονικοί Τύποι αλφαβητικά: ΑΔΩΝΙΡΑΜΙΚΟΣ. ΑΜΙΛΗΣ ή EMULATION. ΑΝΑΜΟΡΦΩΜΕΝΟΣ ΣΚΩΤΙΚΟΣ (C.·.B.·.C.·.S.·.). ΑΡΧΑΙΟΣ Τύπος (Ancient Rite). Τύπος της ΑΝΑΤΟΛΗΣ του Kilwinning. ΑΡΧΕΓΟΝΟΣ Τύπος της Namur. ΑΥΣΤΗΡΑΣ ΤΗΡΗΣΕΩΣ. ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΕΣ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ. Τύπος ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝ ΑΝΑΤΟΛΗΣ ΚΑΙ ΔΥΣΕΩΣ. ARCANA ARCANORUM, σειρά Τυπικών υψηλής θεουργίας. ΓΑΛΛΙΚΟΣ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΟΣ Τύπος. Τέκτονες Ιππότες Εκλεκτοί Ιερείς του Σύμπαντος (Θεουργικός Τύπος). ΕΘΝΙΚΟΣ ΙΣΠΑΝΙΚΟΣ. Τύπος 7 βαθμών. ΙΠΠΟΤΕΣ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ. Τύπος Μελησσινού Πέτρου. ΜΙΣΡΑΙΜ-ΜΕΜΦΙΣ, ΜΙΣΡΑΙΜ-ΜΕΜΦΙΣ Γυναικείος. ΣΚΩΤΙΚΟΣ. Τύπος ΣΟΛΟΜΩΝΤΑ (O.I.T.A.R.) ΣΟΦΟΙ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ. ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΓΑΛΛΙΚΟΣ . ΣΥΜΒΟΛΙΚΟΣ Τύπος. ΥΟΡΚΗΣ. AZUL. BORDEAUX. FILADELFI DI NARBONA. FILADELFI ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ. MONTAUBAN. Τύπος SWEDEMBORG.

Με όρους Εσωτερισμού θα λέγαμε ότι ο άνδρας είναι Ήλιος και η γυναίκα Σελήνη. Η Τεκτονική ανδρική μύηση είναι Ηλιακή ενώ η Τεκτονική γυναικεία μύηση Σεληνιακή.

Το λάθος το οποίο δυστυχώς συνέβη με τα Τεκτονικά Τάγματα κάποια στιγμή κατά τον 18ο αιώνα, είναι ότι στην προσπάθειά τους να δεχθούν Γυναίκες στις Στοές τους, την ενέταξαν στις ανδρικές με τα ανδρικά Τυπικά. Νόμιζαν ότι με αυτόν τον τρόπο, από ημιμάθεια έως και χαλαρή αντιμετώπιση της μυητικής διαδικασίας, ότι συμβάλλουν με στην ισότητα της γυναίκας με τον άνδρα. Η ισότητα των δύο φύλων δεν είναι και δεν πρέπει να είναι ομοιότητα. Οφείλει να είναι ισότητα ευκαιριών και όχι ομοιότητα συμπεριφοράς.

Ο αγώνας της γυναίκας να κερδίσει την πολυπόθητη ισότητα ευκαιριών, την παρέσυρε, σε πολλές δυστυχώς περιπτώσεις, να υιοθετήσει ομοιότητα. Ομοιότητα καταστροφική όχι μόνον για την ίδια αλλά και για τον άνδρα, ο οποίος αδυνατεί να διαχειρισθεί την ομοιότητα που διακρίνει απέναντί του, με ολέθρια αποτελέσματα και για τους δύο. Δυστυχώς κυριάρχησαν τα συνθήματα αντί των επιχειρημάτων. Στοιχεία ρεμβασισμού και εκδίκησης για την άνιση μεταχείριση του Γυναικείου φύλου στους προηγούμενους αιώνες, έφεραν τη Γυναίκα ενώπιον μίας Μύησης η οποία δεν ενεργοποιεί τα δικά της ανυπέρβλητα χαρακτηριστικά αλλά την υποβιβάζει να αντιγράψει κάτι το οποίο της είναι ξένο, δεν λειτουργεί σε αυτήν και διαιωνίζει την ανισότητα, αντικαθιστώντας τη με ομοιότητα.

Χαρακτηριστικά του άνδρα είναι: Η δράση, η παρόρμηση, η ισχύς.

Χαρακτηριστικά της γυναίκας είναι: Η υποστήριξη, η διαίσθηση, η συγκράτηση της παρόρμησης, η διόρθωση της εσφαλμένης δράσης.

Τα φαινόμενα εκφυλισμού από αυτήν τη διαδικασία αυξάνονται δυστυχώς, και είναι χαρακτηριστικό ότι σε κάποιους παρόμοιους χώρους, έφτασαν να αποκαλούν τη Γυναίκα «αδελφό» αντί «αδελφή», «Διδάσκαλο» αντί «Διδασκάλισσα», και όλα αυτά με το πρόσχημα της ισότητας….

Συμπερασματικά καταλήγουμε ότι στον Τεκτονισμό απαιτείται ανδρικό Τυπικό για τους άνδρες και γυναικείο για τις γυναίκες. Το ανδρικό περιλαμβάνει ανδρικά σύμβολα και μύθους ενώ το γυναικείο εργάζεται με γυναικεία σύμβολα και μύθους, όπως ο μύθος της Εύας, της

Ίσιδας, το κύπελλο κ.ο.κ. Όσον αφορά τη Μυητική διαδικασία, οφείλουμε να επισημάνουμε ότι ο Μυούμενος, είτε άνδρας είτε Γυναίκα, οφείλει να «υποδεχθεί» τη Μυητική διαδικασία, να «υποδεχθεί» τη λειτουργία του Τυπικού», να υποδεχθεί τη λειτουργία του ανώτερου εαυτού του θυσιάζοντας τον κατώτερο.

Ποιος είναι καταλληλότερος στη διαδικασία αυτή της υποδοχής; Φυσικά το φύλο που έχει το χαρακτηριστικό αυτό στο έπακρο. Το Θηλυκό. Η Γυναίκα ως δεκτικό ον δέχεται πιο γρήγορα και πιο εύκολα τη μυητική διαδικασία, την οποία όμως οφείλει να καλλιεργήσει. Ο άνδρας ως επιθετικό ενεργητικό ον πρέπει να καταβάλλει κατ αρχήν προσπάθεια να αποκτήσει δεκτική/θηλυκή συμπεριφορά για να απολαύσει τη διαδικασία της Μύησης. Διαφορετικά η Μύηση θα λειτουργεί έξω από αυτόν. Βλέπουμε επομένως πόσο λάθος υφίσταται με τη μικτή λειτουργία της Τεκτονικής Μύησης.

Η Γυναίκα δικαιούται και απαιτεί ουσιαστικά ως εκ της φύσεώς της, το Γυναικείο Τυπικό το οποίο θα λειτουργήσει πάνω στη θηλυκή συμπεριφορά και θα αναδείξει τα δικά της ανυπέρβλητα χαρακτηριστικά. Χαρακτηριστικά τα οποία κατόπιν σε αρμονία με τα ανδρικά θα συμβάλλουν στην αρμονική συνύπαρξη των δύο φύλων αντί της ανταγωνιστικής σημερινής.

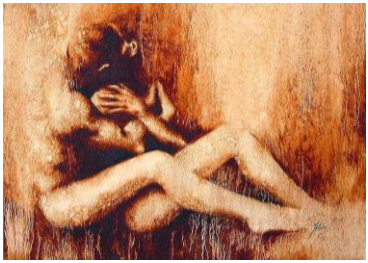

Ο άνδρας δικαιούται αντίστοιχα ως εκ της φύσεώς του, το δικό του Ανδρικό Τυπικό, το οποίο θα λειτουργήσει πάνω στην ανδρική συμπεριφορά και θα αναδείξει τα δικά του ανυπέρβλητα χαρακτηριστικά. Χαρακτηριστικά τα οποία κατόπιν σε αρμονία με τα θηλυκά θα συμβάλλουν στην αρμονική συνύπαρξη των δύο φύλων αντί της ανταγωνιστικής σημερινής.

Ποια είναι αυτά: Ο Άνδρας οφείλει διά της Μυήσεως να συγκρατήσει την ενεργητική του συμπεριφορά, διατηρώντας όμως χωρίς να την απολέσει την Ηλιακή ενεργητική ιδιοσυγκρασία του διότι διαφορετικά θα απολέσει το φύλο του.

Η Γυναίκα οφείλει διά της Μυήσεως να συγκρατήσει την παθητική της συμπεριφορά, διατηρώντας όμως χωρίς να την απολέσει τη Σεληνιακή παθητική ιδιοσυγκρασία της διότι διαφορετικά θα απολέσει το φύλο της.

Τότε και μόνον τότε από αυτή τη διαφορετικότητα θα προκύψει η επιζητούμενη αρμονία.

Ο Τεκτονισμός ονομάζεται Βασιλική Τέχνη. Ονομάζεται Βασιλική διότι ο μυημένος οφείλει να βρεί το Βασιλέα μέσα του, ο οποίος θα κυβερνήσει τις επιλογές του, τις παρορμήσεις του, τη σκέψη του και τις επιλογές του. Ετσι ο άνδρας μυείται καθιστάμενος Βασιλέας του εαυτού του, της υπόστασής του και των επιλογών του. Αντίστοιχα οφείλει το ίδιο να κάνει και η Γυναίκα. Να βρεί τη Βασίλισσα μέσα της που θα κυβερνήσει τις δικές της επιλογές και όχι το Βασιλέα που θα κυβερνούσε τις επιλογές ενός άνδρα. Προκειμένου να επιτευχθεί αυτή η μυητική διαδικασία, θα πρέπει το κάθε φύλο να ακολουθήσει μία μυητική διαδικασία που να ανταποκρίνεται στο φύλο.

Τα 6 δεσπόζοντα θέματα του Δυτικού και όχι μόνον Εσωτερισμού, τα οποία έφθασαν ως εμάς διαμέσου μύθων, αλληγοριών και συμβόλων. Ας τα θυμηθούμε:

1. Το θέμα της ύπαρξης του πρωταρχικού/αρχέτυπου κέντρου
2. Το θέμα της «πτώσης» του ανθρώπου από το πρωταρχικό κέντρο, δηλαδή από τα επίπεδα της ανώτερης συνείδησης σε επίπεδα πιο χονδροειδή και υλικά.
3. Το θέμα της αναζήτησης του πρωταρχικού/αρχέτυπου κέντρου, και της πιθανής επανενσωμάτωσης μόνον διαμέσου δοκιμασιών, θυσιών και εξαγνισμού.
4. Το θέμα της «διέλευσης δια των υδάτων»
5. Το θέμα της διαδοχής και Βασιλικής αποκατάστασης.
6. Το θέμα της «Γυναίκας» η οποία, αναλόγως της συμπεριφοράς του ήρωα, δύναται να γίνει αιτία διαλυτικής αποπλάνησης ή νίκης.

Στο περίφημο «Azoth των Φιλοσόφων» του Βασίλειου Βαλεντίνου[23], μία εικόνα η οποία περιλαμβάνει την ακροστοιχίδα V.I.T.R.I.O.L.[24] και αποτελεί την κορωνίδα της Μυητικής διαδικασίας, βλέπουμε τα εξής: Ο Βασιλιάς κρατάει σκήπτρο και μια ασπίδα δείχνοντας έτσι την εξουσία και τη δύναμή του πάνω σε αυτόν τον ορθολογικό ορατό κόσμο, αλλά ο πύρινος δράκος του υποσυνειδήτου ο οποίος έχει αποδοκιμαστεί περιμένει σε μια σπηλιά κάτω από αυτόν έτοιμος να επιτεθεί εάν αυτός γίνει υπερβολικά υπερόπτης. Η Βασίλισσα κατευθύνει με ηνία ένα μεγάλο ψάρι, συμβολίζοντας έτσι μια μορφή έλεγχου στις υποσυνείδητες εκείνες δυνάμεις που απειλούν το Βασιλιά.

Το Azoth των Φιλοσόφων

Ο Βασιλιάς συμβολίζει τη δύναμη της σκέψης και η Βασίλισσα αντιπροσωπεύει την επιρροή των συναισθημάτων και τών επιθυμιών.

Ο προσδοκώμενος «γάμος» του Βασιλιά και τής Βασίλισσας παράγει μια κατάσταση Συνείδησης, που αποτελεί το Είναι του Θεού, η οποία μπορεί να αυξηθεί για να παραγάγει την κατάσταση της τέλειας

---

[23] Βαλεντίνος, Βασίλειος. (τέλη 14ου – 15ος αι.). Γερμανός αλχημιστής. Ταξίδεψε στην Ισπανία, την Αγγλία και την Ολλανδία και, τελικά το 1413 αποσύρθηκε σε μοναστήρι Βενεδικτίνων στην Ερφούρτη. Θεωρείται για την εποχή του πρωτοπόρος στον τομέα των χημικών ερευνών. Ασχολήθηκε ιδιαίτερα με την έρευνα του αντιμονίου και ανακάλυψε το υδροχλωρικό οξύ, την αμμωνία και ένα είδος πυρίτιδας. Έγραψε και διάφορες μελέτες σχετικά με τις έρευνές του, που είδαν το φως της δημοσιότητας περίπου δύο αιώνες μετά το θάνατό του. Καμμία σχέση με το Γνωστικό Βαλεντίνο του 2ου αιώνα.

[24] «Visita Interiora Terræ Rectificando Invenies Occultum Lapidem» Η φράση αυτή μπορεί να αποδοθεί στη νεοελληνική γλώσσα ως «Επισκέψου το εσωτερικό της γης και ανορθώμενος θα ανακαλύψεις την Απόκρυφη Λίθο».

διαίσθησης και μιας άμεσης γνώσης της πραγματικότητας. Ο χυμικός[25] γάμος του Βασιλιά και της Βασίλισσας είναι ο Γάμος που πρέπει να συντελεσθεί στον εσωτερικό μας κόσμο.

2. Μυήσεις πέραν του Τεκτονισμού

Πέραν του Τεκτονισμού έχουμε το Μαρτινισμό ως Μυστικιστική ατραπό όπως και τη θεουργία και την Ιεροσύνη (*στη Γνωστική της εκδοχή όπου χειροτονούνται και γυναίκες*). Αυτές οι ατραποί λειτουργούν σε ένα άλλο, υψηλότερο επίπεδο ενεργειών, όπου οι δύο πόλοι έχουν πλέον εξισορροπηθεί, ως ένωση με το Θείο. Ετσι λειτουργούν στοχεύοντας κατ'ευθείαν στη Μονάδα, στο Atman, όπου τα δύο φύλα, είναι εσωτερικά εξισορροπημένα πλέον. Με τον όρο εξισορροπημένα δεν εννοούμε ίσα εντός του ανθρώπου αλλά το άλλο από αυτό της γέννησης να εναρμονίζει και να συγκρατεί την υπερβολική δράση του ίδιου του φύλου γέννησης.

Ιερουργία	Atman, Άφυλη ψυχή
Θεουργία	Atman, Άφυλη ψυχή
Μυστικισμός	Atman, Άφυλη ψυχή
Τεκτονισμός	Φυσικό Αιθερικό σώμα

Και σε αυτές τις ατραπούς (Μαρτινισμός, Θεουργία, Ιεροσύνη), λαμβάνεται και πάλι υπόψη το φύλο του ανθρώπου σε διάφορες διαδικασίες τους, διότι αποτελεί το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του με το οποίο βρίσκεται στο φυσικό πεδίο. Π.χ. κάποιες θεουργικές πράξεις δε γίνονται σε ημέρες έμμηνης ρήσης.

[25] *Από το «χυμός»*

Τα δύο φύλα

Η Γένεση αναφέρει (Α, 27): «*κατ'εικόνα αυτού εποίησεν αυτόν' άρρεν και θήλυ εποίησεν αυτούς*». Οφείλουμε, κάθε προσέγγιση που θα κάνουμε στο θέμα, να την κάνουμε ξεκινώντας από αυτό το αδιαμφισβήτητο γεγονός.

Ο άνθρωπος-άνδρας και ο άνθρωπος-γυναίκα δημιουργήθηκαν ταυτόχρονα και διαχωρίσθηκαν μετά. Είναι πλέον προφανές ότι κατά τη στιγμή του διαχωρισμού, η αυθεντική ισορροπία της ενότητας του Αδάμ-Κάδμον[26] κλονίσθηκε, το Ενα έγινε Δύο. Η ενότητα δεν ήταν πλέον ίδια, το καθένα από τα δύο μέρη ένοιωσε την έλλειψη αυτού που ήταν το άλλο, προκαλώντας μία αμοιβαία έλλειψη και μία αμοιβαία έλξη. Το ένα έγινε δύο.

Η παγκόσμια ενότητα διασπάσθηκε, ο δημιουργημένος άνθρωπος λειτουργεί έκτοτε διαχωρίζοντας τα συμφέροντά του από εκείνα του συνανθρώπου του, και από τότε το ανθρώπινο ον αγωνίζεται για την επανενσωμάτωσή του στην πηγή του και την επαναπροσέγγιση της πολυπόθητης ενότητας.

Τα δύο δημιουργημένα όντα, είχαν μεν διαφορετική μορφή, είχαν όμως και διαφορετικές λειτουργίες που τους ακολούθησαν στη διάσπαση. Το «*ούς ο Θεός συνέζευξε άνθρωπος μη χωριζέτω*» είναι ακριβώς η επιδίωξη της επαναφοράς από τη δυάδα στη μονάδα, και όχι απαγόρευ-

[26] *Ο Αδάμ-Κάδμον δημιουργήθηκε ως θείο-ανθρώπινο ον, προκειμένου να διορθώσει, τρόπον τινά, το λάθος της παρεκτροπής των πρώτων Αγγελικών οντοτήτων που εκπορεύθηκαν από το Θεό και δημιούργησαν την πρώτη «πτώση». Εξέπεσε όμως και αυτός.*

ση χωρισμού δύο ανθρώπων που δεν ταίριαξαν, και που εάν έμεναν μαζί θα καταστρέφονταν και οι δύο.

Μπορεί το ανθρώπινο σώμα να διαφέρει στα δύο φύλα, όμως μέσα του, στην περιοχή του Atman, το ανθρώπινο Ον είναι Ανδρόγυνο, και άνδρας και Γυναίκα. Κάθε όν έχει δύο κέντρα μέσα του, ένα αρσενικό το pingala και ένα θηλυκό το ida. Σχηματίζουν μέσα μας τους δύο όφεις του κηρυκείου του Ερμή του Τρισμέγιστου.

Ο διαχωρισμός των δύο φύλων, ως επακόλουθο της πτώσης, έφερε και διαχωρισμό των λειτουργιών τους.

Αρσενικά σύμβολα είναι: Ξίφος, σκήπτρο, πυρ, κλειδί, ήλιος.

Θηλυκά σύμβολα είναι: Κύπελλο, ύδωρ, γη, σελήνη, όφις.[27]

Ας δούμε τις διαφορετικές τους λειτουργίες:

- ✓Στο Φυσικό-υλικό πεδίο υπερισχύει ο Ανδρας.
- ✓Στο Αστρικό η Γυναίκα.
- ✓Στο Κατώτερο Νοητικό ο Ανδρας, και
- ✓στο Ανώτερο Νοητικό (Ενόραση) η Γυναίκα.

Ας το συνδυάσουμε αυτό με το γεγονός που ήδη αναφέραμε ότι ο άνδρας διαθέτει επιθετικό/ενεργητικό φυσικό σώμα ενώ η γυναίκα δεκτικό/παθητικό φυσικό σώμα. Το δε αιθερικό τους σώμα λειτουργεί αντίστροφα δηλαδή στο μεν άνδρα είναι δεκτικό/παθητικό στη δε γυναίκα επιθετικό/ενεργητικό.

Επομένως στο φυσικο-αιθερικό σώμα του ανθρώπου, έχουμε αντίστροφες λειτουργίες ανά φύλο.

Το γεγονός ότι η γυναίκα έχει όλα τα χαρακτηριστικά του δεκτικού/παθητικού όντος το βλέπουμε και από το γεγονός του ότι η Εύα, δηλαδή ο άνθρωπος-γυναίκα, ή αλλιώς το θηλυκό μέρος της ύπαρξης,

---

[27] *Βλέπε: «Η Γυναικεία Μύηση στον Τεκτονισμό». Sebastiano Caracciolo. Διατίθεται σε pdf από την ιστοσελίδα www.misraimmemphis.com.gr*

έφαγε από τον καρπό του δένδρου, αλλά τίποτε δεν συνέβη. Δεν θα μπορούσε να συμβεί αφού ο άνθρωπος-γυναίκα δεν είναι φορέας της δράσης. Προκειμένου να ολοκληρωθεί η πράξη, έδωσε τον καρπό στον άνθρωπο-άνδρα, δηλαδή το αρσενικό μέρος της ύπαρξης, τον Αδάμ, ο οποίος με τη δική του πράξη προκάλεσε την πτώση.

Η ίδια η γενετήσια λειτουργία του ανθρώπου μας καταδεικνύει καθημερινά την αντίστροφη λειτουργία του φυσικο-αιθερικού σώματος σε κάθε φύλο. Το επιθετικό ανδρικό φυσικό σώμα απαιτεί δεκτικό γυναικείο.

Είπαμε πιο πάνω ότι κάθε άνθρωπος διαθέτει και τα δύο φύλα εντός του, όμως σε διαφορετικό βαθμό. Το φύλο γέννησης κλειδώνει και το φύλο επικράτησης. Όμως σε τί χρησιμεύει το αντίθετο ρεύμα κάθε φορά στον άνθρωπο. Ο άνδρας οφείλει να συγκρατήσει την επιθετικότητά του μέσω του θηλυκού ρεύματος ida που διαθέτει, η δε γυναίκα οφείλει να συγκρατήσει την παθητικότητά της μέσω του αρσενικού ρεύματος pingala που διαθέτει.

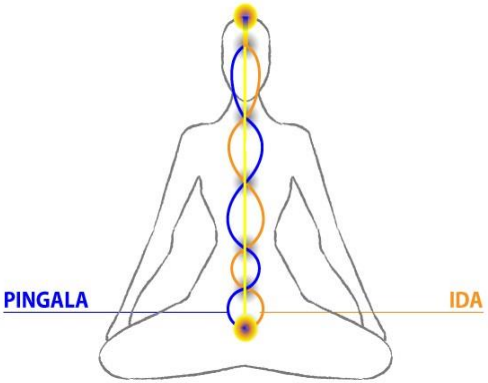

Η διαδικασία αυτή είναι το αποτέλεσμα της υπέρτατης μυητικής πράξης, καλλιεργούμενης από τον/τη μυούμενο/νη και ολοκληρώνει τον άνθρωπο ως οντότητα.

Επανερχόμαστε θέτοντας το ερώτημα: Σκεφτείτε να ήταν ο άνδρας το καταπιεσμένο φύλο, και να ήθελε προκειμένου να ανακτήσει τα δικαιώματά του να υιοθετήσει θηλυκές συμπεριφορές, πόσο αστείο θα μας φαινόταν. Το ίδιο αστείο φαίνεται σε έναν μυημένο αυτό που συμβαίνει σήμερα με τη Γυναίκα.

Στην πραγματικότητα υφίσταται «αξιωματική ισότητα σε διαφορετικές λειτουργίες». Δηλαδή κάθε φύλο έχει τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του με ανάλογα αποτελέσματα σε διαφορετικές λειτουργίες. Σε μία ορχήστρα δεν παίζουν όλοι το ίδιο όργανο, ούτε καν τις ίδιες νότες. Η αρμονία την οποία απολαμβάνουμε ακούγοντας ένα κομμάτι είναι αποτέλεσμα αυτής της συντονισμένης και εναρμονισμένης διαφορετικότητας η οποία δημιουργεί το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα. Σε έναν ζωγραφικό πίνακα δεν είναι όλα τα σημεία ζωγραφισμένα με το ίδιο χρώμα. Μία ηλεκτρική συσκευή έχει διαφορετικά κυκλώματα τα οποία συνεργαζόμενα μεταξύ τους μας δίδουν την ολοκληρωμένη συσκευή που μας διευκολύνει στη ζωή μας. Με τον ίδιο τρόπο και το Σύμπαν έχει την Ηλιακή και τη Σεληνιακή ενέργεια, την αρσενική και τη θηλυκή. Με άλλα λόγια την ενεργητική και την παθητική, το ξίφος και το κύπελλο. Αυτές οι δύο ενέργειες συνεργαζόμενες μας δίδουν την αρμονία που επιθυμούμε. Εάν τις διαταράξουμε το μόνο που θα επιφέρουμε είναι δυσαρμονία και στην περίπτωση της Μύησης, θα δώσουμε έδαφος στην αντιμύηση.

Τί συμβαίνει σήμερα; Η καταπιεσθείσα γυναίκα κατά τους προηγούμενους αιώνες, στην προσπάθειά της να λυτρωθεί προσπάθησε και σε πολλές περιπτώσεις έγινε όμοια με τον άνδρα νομίζοντας ότι έτσι ανακτά την αξιοπρέπειά της. Ο άνδρας γαλουχημένος σε μία κατάσταση ανάλογη, κατέστη ανίκανος να διαχειρισθεί το αντίθετο φύλο το οποίο απέναντί του λειτουργούσε όμοια με αυτόν. Η θηλυκή συμπαντική ενέργεια δεν έβρισκε πεδίο έκφρασης και έμενε αδρανής. Η ανδρική, μπερδεμένη από τη νέα κατάσταση αδυνατούσε και εκείνη να εκφρασθεί. Το κάθε φύλο σφετερίσθηκε τη λειτουργία του άλλου. Το χειρότερο είναι ότι αυτό ονομάσθηκε ισότητα. Και το αποτέλεσμα είναι ότι αυτή η εκφυλισμένη λειτουργία παράγει όχι άνδρες ούτε γυναίκες αλλά υβριδικά όντα, όπως είναι έκδηλο στην εποχή μας.

Το θηλυκό στοιχείο βλέποντας απέναντί του ένα αρσενικό ανίκανο να διαχειρισθεί την υβριδική γυναίκα, αυξάνει την υβριδικότητά του και αναλαμβάνει περισσότερα ανδρικά χαρακτηριστικά. Το ανδρικό βλέποντας απέναντί του ένα θηλυκό με ανδρικά χαρακτηριστικά, αναλαμβάνει εκείνο θηλυκή ενέργεια, γίνεται κι εκείνο ένα υβριδικό όν

προκειμένου να επιτύχει κάποια αρμονία ως αποτέλεσμα διαφορετικότητας. Η καταστροφή είναι γεγονός.

Το Σύμπαν έχει αρσενική και θηλυκή ενέργεια και αυτές οφείλουν να λειτουργήσουν αρμονικά.

Σε όλο αυτό συμβάλλει δυστυχώς ότι η Γυναίκα θεωρεί υποτιμητική τη θηλυκή λειτουργία, ενώ ισχύει το ακριβώς αντίθετο.

Ουσιαστικά το κάθε φύλο έχει αφεθεί να απορροφηθεί από το άλλο.

Όταν το ένα φύλο αφήνεται να απορροφηθεί από το άλλο, επαληθεύεται και για τα δύο η «πτώση». «Τα πάντα είναι διπλά» διδάσκει ο Ερμητισμός. Η εκδήλωση επιτυγχάνεται με τις δύο πολικότητες: την αρσενική και τη θηλυκή αρχή. Και θα αναρωτηθεί κάποιος: Εφόσον η διαίρεση σε δύο φύλα ήταν αποτέλεσμα της πτώσης, η απορρόφηση του ενός από το άλλο, δεν είναι πράξη επανόδου στην πρό της πτώσης κατάσταση? Ασφαλώς όχι, διότι το κάθε φύλο, ακριβώς προκειμένου να λειτουργήσει προς την αποκατάσταση, πρέπει να αναπτύσσεται σε ολόκληρη τη λειτουργία του. Ο άνδρας πρέπει να λειτουργήσει ως άνδρας και η γυναίκα ως γυναίκα. Με τα ίδια χαρακτηριστικά σε πλήρη μορφή. Να μην τείνει να σφετερισθεί τη λειτουργία του άλλου, να το ισοπεδώνει και να το μειώνει.

Ο άνδρας οφείλει να λειτουργεί ανδρικά και η γυναίκα θηλυκά. Τότε και μόνον τότε, αναπτύσσοντας τα δικά τους χαρακτηριστικά, με μέτρο, χωρίς υπερβολές και σύμφωνα με τις Μυητικές αρχές, τότε θα μπορέσουν τα δύο φύλα να επανενωθούν σε ένα υψηλότερο σημείο.

Όπως μας λέγει ο Πλούταρχος στο «*Περί Ίσιδος και Οσίριδος*» όταν ο Οσιρις δολοφονήθηκε από το Σεθ, η Ισις βρήκε 13 από τα 14 τεμάχιά του. Έλειπε το 14^{ο} που ήταν ο φαλλός. Ο φαλλός συμβολίζει την πνευματική ρώμη, εν προκειμένω, της ανθρωπότητας. Τη ρώμη που χάθηκε εξ'αιτίας της πτώσης του ανθρώπινου όντος, πτώση που έφερε, μεταξύ άλλων, και το διαχωρισμό στα δύο φύλα. Το ανθρώπινο ον στην προσπάθειά του να επιβιώσει, το πράττει δυστυχώς προκαλώντας την ταύτιση ή την απορρόφηση του ενός φύλου με το άλλο. Η συνταύτιση αυτή είναι αποτέλεσμα της προοδευτικής πτώσης, η οποία διά μέσου των Εποχών τονίζεται όλο και περισσότερο, μέχρι το σημείο των καιρών μας στους οποίους ο άνθρωπος-άνδρας είναι όλο και πιο πολύ θηλυκοποιημένος, και η γυναίκα από την άλλη όλο και πιο ανδροποιημένη.

Σε συνέχεια και απάντηση αυτού του γεγονότος, ο άνθρωπος-γυναίκα τείνει να αναλάβει, χωρίς βέβαια να το κατορθώνει πάντα, ακόμη και τις λειτουργίες του ανθρώπου-άνδρα. Και έτσι η πτώση εγκλωβίζεται μέσα στο ίδιο της το λάθος, κλωνοποιεί τον εαυτόν της, και δημιουργεί νέα δεδομένα, και νέα συνταύτιση, με απρόβλεπτα αποτελέσματα. Για τους μυημένους δεν είναι απρόβλεπτα. Η εποχή του χρυσού χάθηκε, και σήμερα, αφού περάσαμε από εκείνην του αργύρου και του χαλκού, είμαστε στην εποχή του σιδήρου.

Η λανθασμένη χρήση της ελευθερίας βούλησης, είχε για την ανθρωπότητα ολέθρια αποτελέσματα, τα οποία ο άνθρωπος πληρώνει ακόμη και σήμερα. Και το χειρότερο είναι ότι για την αποκατάσταση του λάθους, χρησιμοποιείται μία διαστρεβλωμένη θεώρηση της ίδιας της ελευθερίας βούλησης της οποίας οι περισσότεροι δεν γνωρίζουν το βαθύ εσωτερικό της νόημα.

Ας μην ξεχνάμε ότι στο πρώτο εμβρυακό στάδιο κυριαρχεί ο ερμαφροδιτισμός, η δισεξουαλικότητα. Αργότερα ξεχωρίζει το φύλο, αφού κάποιες ιδιότητες του ενός φύλου αυξάνονται και άλλες του άλλου φύλου μειώνονται.

Η σεξουαλική έλξη είναι ουσιαστικά μία κατάσταση κατά την οποία ένας δεδομένος βαθμός αρρενωπότητας βρίσκει το αντίστοιχό του σε ίδιο βαθμό θηλυκότητας. Αυτό που ο Πλάτων περιέγραψε ως αναζήτηση του άλλου μας μισού, χρησιμοποιώντας την έννοια του «Ξυμβόλου». Ξύμβολο ήταν το αντικείμενο το οποίο για να ολοκληρωθεί έπρεπε να βρεθεί και να ταιριάξει ένα άλλο παρόμοιο σε αντίστροφη μορφή. Και επειδή κάθε όν έχει και τα δύο φύλα μέσα του ισχύει το ότι για να ταιριάξει ένας άνδρας με μία γυναίκα, θα πρέπει εάν αθροίσουμε τα αρσενικά και τα θηλυκά μέρη και των δύο να έχουμε ως άθροισμα τον απόλυτο άνδρα και την απόλυτη γυναίκα. Ο Πλάτων, όπως είδαμε και πιο πάνω, μίλησε για το Ανδρόγυνο Ον το οποίο ήταν εξαιρετικά ισχυρό και γενναίο. Από αυτό το είδος εξέπεσε ο άνθρωπος στα δύο φύλα. Από τότε το κάθε φύλο αναζητά το έτερόν του ήμισυ σε ανάμνηση εκείνης της εποχής.

Λέει η Edy Minguzzi: «*Η γυναίκα, για να είναι γυναίκα, οφείλει να ενσαρκώνει όλο το σθένος του Αρχέτυπου: δεκτικότητα, πάθος, ευελιξία σαν νερό, φρούρηση των ρυθμών της ζωής όπως η Σελήνη, συντηρητής*

των δομών όπως η Γη, και θεματοφύλακας της Ισχύος, που στο ανθρώπινο επίπεδο μπορεί να ταυτοποιηθεί με τον ερωτικό μαγνητισμό, αυτόν που χυδαία ονομάζεται σαγήνη. Σε αυτό συνίσταται η ισχύς της γυναίκας».

Όσον αφορά τη σεξουλικότητα πρέπει να επισημάνουμε ότι δεν γλύτωσε από αυτόν τον εκφυλισμό των ρόλων. Το σεξ θεωρήθηκε ως κατάλοιπο ζωώδους συμπεριφοράς. Όπως άλλωστε και ο ίδιος ο άνθρωπος θεωρήθηκε κατά καιρούς ως εξέλιξη του ζωϊκού βασιλείου. Πρέπει να πούμε ότι η θεωρία του Δαρβίνου είναι λάθος. Ο άνθρωπος δεν είναι εξέλιξη του πιθήκου. Ο πίθηκος είναι που προήλθε από εκφυλισμό του ανθρώπινου είδους. Έτσι και το σεξ δεν είναι κατάλοιπο ζωώδους συμπεριφοράς με σκοπό την αναπαραγωγή. Η ανθρώπινη σεξουαλικότητα δεν είναι προέκταση της ζωώδους σεξουαλικότητας, όπως βόλεψε τους κατά καιρούς κρατούντες να διαδίδουν, για να ελέγξουν την ανθρώπινη συμπεριφορά, και να την οδηγήσουν εκεί που εκείνοι θέλουν. Αντίθετα η σεξουαλικότητα των ζώων είναι έκπτωση και υποστροφή της θεϊκής σεξουαλικότητας του ανθρώπου. Είναι υποστροφή μιάς παρόρμησης που δεν έχει σχέση με την αναπαραγωγή.

Ουσιαστικά, σεξουαλική επιθυμία δεν υπάρχει στο ανθρώπινο είδος. Υπάρχει ψυχική επιθυμία επαφής, της οποίας προέκταση είναι η σωματική επιθυμία.

Και εδώ ξαναμπαίνει το αμείλικτο θέμα της ισότητας. Υπάρχουν και πρωτόγονα άτομα στα οποία το κύκλωμα ψυχικής επιθυμίας και σωματικής επαφής κλείνει πολύ γρήγορα. Δηλαδή με άλλα λόγια υπάρχουν άτομα στα οποία η σεξουαλικότητα λειτουργεί με όρους που κινούνται στις παρυφές του ανθρώπινου και του ζωϊκού βασιλείου. Το όλο θέμα είναι εάν η ψυχή ενεργοποίησε τις αισθήσεις και πραγματοποιήθηκε η σωματική επαφή, ή το αντίστροφο. Από αυτό όλο εξαρτάται η ειδική συγκρότηση του ανθρώπου. Το αναπαραγωγικό μέρος της σεξουαλικής διαδικασίας ανήκει μόνον στο ζωϊκό βασίλειο. Στον άνθρωπο είναι κάτι πολύ διαφορετικό. Ο Τριστάνος και η Ιόλδη στην Οπερα του Wagner, ο Ρωμαίος και η Ιουλιέτα του Shakespeare, δεν είναι ασφαλώς μόνον μία ιστορία αγάπης με σκοπό μόνον την αναπαραγωγή. Ο έρωτας στις υψηλότερες μορφές του είναι κάτι εντελώς διαφορετικό από την προέκτασή του στο σωματικό επίπεδο.

Θα πρέπει να θεωρούν πολύ ταπεινό είδος τον άνθρωπο εκείνοι που θεωρούν ότι το μόνο που κάνουν οι άνθρωποι όταν επιθυμούν σωματικά ο ένας τον άλλον, είναι ένα ταπεινό κίνητρο αναπαραγωγής ενός απογόνου, ή η διαιώνιση μιάς περιουσίας, ή η διαδοχή ενός ονόματος ή μιάς κάστας. Αλίμονο εάν η ανθρώπινη σεξουαλικότητα υποβιβασθεί στο επίπεδο ενός συμφεροντολογικού και εγωϊστικού υπολογισμού.

Ας λάβουμε υπόψη ότι κάποτε υπήρχαν ιέρειες του έρωτα, που δεν έχουν καμμία σχέση με την πορνεία στην οποία παραπέμπουν αυτοί οι όροι. Γυναίκες που όχι μόνον έχαιραν μεγάλης εκτίμησης στις τότε κοινωνίες του Περικλή του Φειδία του Σόλωνα και του Αλκιβιάδη. Οι Γκέϊσες της Ανατολής είναι σήμερα εκφυλισμένο κατάλοιπο ιερειών που εκπαιδεύονταν για χρόνια, όχι στην ερωτική τέχνη, αλλά στο πώς θα αναδείξουν και θα υποστηρίξουν τα προσόντα του μελλοντικού τους συζύγου για χάρη της δημιουργίας προς το καλό του συνόλου, και μέσα στα υποβοηθητικά αυτά καθήκοντα ήσαν και τα ερωτικά. Αυτό δε, δεν αποτελούσε σε καμμία περίπτωση κάτι το υποτιμητικό για τη γυναίκα εκείνη, διότι ο άνδρας έχει ανέκαθεν απόλυτη ανάγκη την υποβοηθητική αυτή λειτουργία του θηλυκού στοιχείου. Εάν είναι κάποιος ο οποίος θα έπρεπε να αισθάνεται υποτιμητικά θα έπρεπε να είναι ο άνδρας, διότι είναι μεν φορέας της ενέργειας, αλλά αυτή η ενέργεια δεν μπορεί να εκδηλωθεί εάν δεν υποκινηθεί από τη γυναίκα. Ας θυμηθούμε: Η Εύα έφαγε το μήλο, αλλά δεν συνέβη τίποτε. Το έδωσε στον φορέα της ενέργειας-Αδάμ και συνέβη η πτώση. Ο Αδάμ, μόνος του ήταν και είναι ανίκανος να δημιουργήσει πτώση.

Ας ρίξουμε μια ματιά στη σημερινή μπερδεμένη εποχή μας: Ολοι γνωρίζουμε ότι μία γυναίκα μπορεί να απογειώσει έναν άνδρα, εξίσου με την ικανότητα να τον καταστρέψει. Ας θυμηθούμε τη λαϊκή ρήση ότι πίσω από έναν πετυχημένο άνδρα υπάρχει μία γυναίκα. Αλίμονο σήμερα η γυναίκα άθελά της θέλει να φάει το μήλο μόνη της, νομίζοντας ότι πέτυχε την ισότητα.

Ουσιαστικά ο άνδρας δεν είναι απλά ενεργητικός και η γυναίκα παθητική. Ο άνδρας είναι παθητικά ενεργητικός και η γυναίκα ενεργητικά παθητική. Δηλαδή ο άνδρας είναι ενεργητικός αφού δεχθεί παθητικά την πρόκληση της γυναίκας. Και η γυναίκα είναι παθητική αφού ενεργήσει για να προκαλέσει την ενέργεια του άνδρα.

Θα μπορούσαμε να συμπεράνουμε ότι η σεξουαλική εμπειρία είναι ένα σύνθετο γεγονός του οποίου μόνον ένα μέρος είναι υλικό.

Με όρους Μεγάλου Εργου και Αλχημείας, ο άνθρωπος-άνδρας και ο άνθρωπος-γυναίκα οφείλουν πρώτα να προετοιμάσουν τη δική τους υπόσταση, που θα είναι η πρώτη ύλη του ζητούμενου έργου και μετά να προχωρήσουν στην ένωσή τους, που θα είναι ένα πραγματικά Μεγάλο Εργο. Και εδώ εφόσον μιλάμε για Μύηση, προκειμένου να βελτιώσουμε την υπόστασή μας ως πρώτη ύλη, τίθεται και πάλι το θέμα του εάν η ψυχή ενεργοποίησε τις αισθήσεις ή οι αισθήσεις την ψυχή.

Ας μην ξεχνάμε ότι εάν ρωτήσουμε κάποιον γιατί αγαπά το σύντροφό του, ουσιαστικά δεν μπορεί να το εξηγήσει. Είναι κάτι που δεν περιγράφεται. Εάν αντίθετα βρίσκει λόγους για τους οποίους αγαπάει, τότε πρόκειται για συμφεροντολογική κατάσταση. Π.χ. αγαπώ το σύντροφό μου, διότι έχει λεφτά, διότι είναι καλός, διότι είναι όμορφος, διότι είναι το ένα ή το άλλο. Η πραγματική ανιδιοτελής αγάπη δεν υπακούει σε λογικές εξηγήσεις. Είναι ψυχική κατάσταση και δεν εξηγείται με προφορά ανθρώπινου λόγου. Είναι παρόρμηση, ηλεκτρικό ρεύμα που κινεί πολλές άλλες διαδικασίες και δεν εξηγείται με γήϊνους όρους. Είναι Μαγνητισμός.

Ο Eliphas Levi αναφέρει ότι η συνάντηση των μαγνητικών πεδίων ενός άνδρα και μιάς γυναίκας οδηγεί σε μία ολοκληρωτική μέθη αστρικού φωτός, σημεία της οποίας είναι ο έρωτας και το πάθος. Εκείνη η ειδική αγαλλίαση που προκαλείται από τον καταρράκτη του «αστρικού φωτός» είναι η βάση της ερωτικής έλξης.

Έχουμε πολλές φορές γίνει μάρτυρες ερωτημάτων του ποιό φύλο είναι ανώτερο ποιό κατώτερο και άλλα διάφορα. Ουσιαστικά το ερώτημα αυτό είναι ανύπαρκτο, στερείται νοήματος, αφού προϋποθέτει ότι τα δύο φύλα θα μπορούσαν να μετρηθούν με βάση ένα κοινό μέτρο. Πρόκειται για τη μεγαλύτερη παγίδα στην ιστορία των δύο φύλων, παγίδα που δεν δημιουργήθηκε κατά λάθος, αλλά προκειμένου να εξυπηρετήσει σκοπιμότητες θρησκευτικών ομάδων που λειτούργησαν ως μία άλλη εξουσία. Ακόμη και εάν μιλήσουμε για ιδιότητες ή χαρίσματα που είναι κοινά, θα διαπιστώσουμε ότι αυτά λειτουργούν με διαφορετικό τρόπο σε κάθε φύλο. Το κριτήριο μέτρησης κάθε χαρακτηριστικού δεν μπορεί να είναι το άλλο φύλο αλλά το ίδιο το φύλο. Αν μετρήσουμε

π.χ. τη σωματική διάπλαση ενός άνδρα θα τη μετρήσουμε με ανδρικούς όρους, αν μετρήσουμε την ομορφιά μιας γυναίκας θα τη μετρήσουμε με θηλυκούς όρους κ.ο.κ. το αντίστροφο δεν μπορεί να γίνει. Ένας πίνακας ζωγραφικής κρίνεται με όρους καλλιτεχνικούς, ένα δημιοπυργημα μαγειρικής με γαστρονομικούς, ένα μουσικό κομμλάτι με όρους μουσικούς. Κάθε φύλο έχει τη δική του αξία στο σύμπαν, και δεν χρειάζεται καμμία σύγκριση.

Αυτό που η ανθρωπότητα ονομάζει σήμερα Ερωτα είναι η προσπάθεια να ολοκληρωθούμε. Ο Ερως εμβολιάζει στην ανθρώπινη ζωή μία υψηλότερη ζωή. Εάν ουσαστικά αυτό αναπτυχθεί, τότε θα έχουμε μία τελετή ισοδύναμη με εκείνη των Αρχαίων Μυστηρίων. Ο έρως είναι επιθυμία για την αθανασία.

Τη στιγμή της φυσικής πράξης, έχουμε μία πορεία σε μία καθοδική κλίμακα στο επίπεδο της ύλης, ενώ όμως, και εδώ είναι το μεγαλείο, ταυτόχρονα έχουμε μία πορεία σε μία άλλη κλίμακα, ανοδική, μέσω της οποίας το σώμα ανεβάζει τον κραδασμό του. Το όλον ονομάζεται ερωτική μέθη.

Ίσως θα ήταν ευκαιρία να προσπαθήσουμε να κατανοήσουμε ότι η ερωτική λειτουργία είναι η μεγαλύτερη μεταφυσική λειτουργία που συμβαίνει μπροστά μας καθημερινά και χειροπιαστά, αλλά την οποία ο υλιστικός τρόπος ζωής μας από τη μιά, και η συνήθεια από την άλλη την έχουν καταδικάσει να την βλέπουμε ως κάτι απλά φυσικό και υλικό.

Ο Carpenter αναφέρει: «*εκείνο που είναι αθάνατο μέσα του αντικρύζει εκείνο που είναι αθάνατο μέσα της, και οι Θεοί κατεβαίνουν για να σμίξουν μαζί τους*».

Αν παρομοιάσουμε τις σχέσεις των δύο φύλων με ένα ιππήλατο κάρο, το άλογο αναπαριστά την Αγάπη ενώ το κάρο τη σωματική σχέση μεταξύ του ζευγαριού. Ή με άλλα λόγια το άλογο είναι η ψυχή, και το κάρο οι αισθήσεις. Το άλογο οφείλει να σύρει το κάρο και όχι το αντίθετο. Τότε έχουμε ερωτική μέθη

Από τη στιγμή της πτώσης και μετά τα δύο φύλα οφείλουν να επαναπροσανατολίζουν το ποιός θα κινήσει το ιππήλατο. Αν η αγάπη είναι εκείνη που θα προκαλέσει τη σεξουαλική επιθυμία τότε έχουμε την ερωτική μέθη, τη θεϊκότητα. Τότε το σεξ γίνεται το μέσο με το οποίο και

οι δύο θα μετατρέψουν κάτι από ανθρώπινο σε θεϊκό. Ή μάλλον για να το ορίσουμε πιο σωστά, θα επιτρέψουν στη θεϊκότητα να αναδυθεί και πάλι, παραμερίζοντας τις όποιες «πτωτικές» συνέπειες που το είχαν καταστήσει κάτι το απλά ανθρώπινο. Τότε πραγματικά εκείνο που είναι αθάνατο μέσα του αντικρύζει εκείνο που είναι αθάνατο μέσα της, και οι Θεοί κατεβαίνουν για να σμίξουν μαζί τους. Το ζωώδες θα υψωθεί σε υπέρτατη μυητική λειτουργία, όπως κάποτε ήταν.

Γιατί κάτι το τόσο θεϊκό έγινε απλά ζωώδες? Για ποιό λόγο οι αισθήσεις έφεραν την Αγάπη, αντί η Αγάπη να ενεργοποιήσει εκείνη την υπέρτατη διαδικασία κατά την οποία το θείο κατέρχεται και ολοκληρώνει τον άνθρωπο, όταν το ανθρώπινο ανέλθει και ενεργοποιήσει το θείο? Για ποιό λόγο ο «*κατ'εικόνα και ομοίωση*» άνθρωπος άφησε τα ηνία του κάρου του και το κάρο κινείται μόνο του, παρασύροντας αναγκαστικά και κάποιο άλογο που έτυχε να βρίσκεται δεμένο σ'αυτό..?

Από την πτώση του όντος, ο «*κατ'εικόνα και ομοίωση*» κατέστη ανελεύθερος. Η ανελευθερία του ορίζει κάθε μέρα όλο και περισσότερο τις επιλογές του. Μήπως τα πράγματα είναι χειρότερα απ'ότι νομίζουμε και υποψιαζόμαστε? Μήπως όχι απλά δεν κυβερνάμε μόνοι μας τις επιλογές μας, αλλά δεν τις κυβερνάμε καθόλου? Μήπως παραδώσαμε τα κλειδιά της ύπαρξής μας στους άλλους? Αναρωτηθήκαμε ποτέ πριν από κάθε μας πράξη μήπως δικαιωνόμαστε μόνον και αποκλειστικά στα μάτια των άλλων. Και τα δικά μας πότε θα δικαιωθούν? Μήπως νομίζουμε ότι δικαιωνόμαστε μόνοι μας, ενώ στην ουσία εισπράττουμε τη δικαίωση που μας στέλνουν οι άλλοι?

Επειδή, υποψιαζόμαστε ότι όλα αυτά όντως συμβαίνουν, θα πρέπει να σκεφτούμε και ποιά είναι η επίπτωση όλων αυτών στη μυητική διαδικασία η οποία περιμένει να εκδηλωθεί μέσα μας, όταν όμως εμείς αποφασίσουμε ότι δεν θα ασχολούμαστε με τη δικαίωση μέσω άλλων.

Όταν θα φτάσουμε στο σημείο να μην έχουμε να αποδείξουμε σε κανέναν τίποτα...

Ας σκεφθούμε για παράδειγμα ότι ανέκαθεν ο χορός ήταν πλην της καλλιτεχνικής δημιουργίας αυτής καθεαυτής, και μία τεχνική ερωτικής έκστασης. Ο Τζελαλαντίν Ρουμί[28] έγραψε ότι «εκείνος που γνωρίζει

---

[28] *Jalal al-Din Mohammad Ibn Mohammad Ibn Mohammad Ibn Husain al-Rumi, (Περσικά:* جلال‌الدین محمد رومی , *Τουρκικά: Mevlânâ Celâleddin Mehmed Rumi. Πέρσης σουνίτης μου-*

την αξία του χορού, ζεί μέσα στο Θεό γιατί γνωρίζει πώς λικνίζεται η αγάπη». Ο Goethe είχε γράψει σε ένα έργο του ότι όταν πρωτοεμφανίσθηκε το βάλς, προκάλεσε αίσθηση διότι ήταν ολοφάνερο ότι ο καβαλιέρος κατακτά τη γυναίκα η οποία είναι αδιανόητο ότι θα χορέψει με άλλον άνδρα. Για ποιό όμως λόγο ο χορός προκαλεί ερωτική έκσταση? Μήπως πρόκειται για λειτουργία που προέρχεται κατά βάθος μέσα από την εσωτερική εκτόνωση αισθημάτων, και όχι απλά επανάληψη κινήσεων τεχνικού χαρακτήρα? Έχουμε επομένως απουσία πράξης που γίνεται για επιβεβαίωση από τους άλλους. Παρόμοια λειτουργία έχει το τραγούδι, η ποίηση και σχεδόν όλες οι καλλιτεχνικές λειτουργίες. Στην καλλιτεχνική έκφραση έχουμε το άλογο να σέρνει το κάρο (*που εδώ το άλογο είναι έμπνευση και το κάρο το καλλιτεχνικό αποτέλεσμα*). Έχουμε επομένως μία λειτουργία που παρομοιάζεται με τη μύηση, διότι η μύηση δεν επιζητά την επιβεβαίωση κανενός άλλου πλην του εσωτερικού κόσμου του μυούμενου. Συγγραφείς έχουν παρατηρήσει ότι κατά τη διάρκεια της ερωτικής λειτουργίας υπάρχει μία αυστηρή σοβαρότητα. Τίποτα δεν γίνεται για άλλον λόγο. Αποτελεί λειτουργία που πηγάζει εκ των έσω και μόνον. Στις Ουπανισάδες[29] είναι γραμμένο ότι «*περιστέλλεται η συνείδηση τόσο του εξωτερικού όσο και του εσωτερικού κόσμου*». Πρόκειται για εμπειρία που αγγίζει το υπερβατικό εγώ ή άτμαν.

Έτσι, μπορούμε με βεβαιότητα να πούμε ότι, όταν το άλογο σύρει το κάρο, δηλαδή όταν η αγάπη κινήσει τις αισθήσεις, ή όταν η ψυχική λειτουργία προκαλέσει το σωματικό μαγνητισμό, και όχι το αντίστροφο, τότε η όλη λειτουργία βασίζεται στο μαγνητισμό που γεννιέται από το πολικά διαφοροποιημένο τους είναι, και δεν πρόκειται για έναν εγωϊστικό στόχο ικανοποίησης.

Η γυναίκα ζεί περισσότερα χρόνια από τον άνδρα, ακριβώς διότι δεν ξοδεύει τη σωματική της ικανοποίηση χωρίς αισθήματα, κάτι που δεν ισχύει τόσο για τον άνδρα. Η σωματική ικανοποίηση όταν δεν έχει προκληθεί από ψυχική και πνευματική επαφή, εξασθενεί την ενέργεια

σουλμάνος ποιητής, νομικός, ουλεμάς, θεολόγος και μυστικιστής των Σούφι. Τα σπουδαιότερα έργα του είναι το "Ντιβάν", συλλογή λυρικών ποιημάτων και το "Μεσνεβί" (δίστιχα) που περιέχει 40.000 δίστιχα σε ηθικά και ασκητικά θέματα, μέσα από μυστικισμό και αλληγορίες.

[29] *Οι Ουπανισάδες είναι Ινδουιστικά ιερά κείμενα, επεξηγηματικά παραρτήματα των Βεδών. Συμπεριλαμβάνονται στην ''Ιερή Αποκάλυψη'' σρούτι. Είναι ένα είδος υπομνημάτων με πορίσματα φιλοσοφικού και μυστικιστικού περιεχομένου.*

του 2ου τσάκρα, με αποτέλεσμα τη μείωση του προσδόκιμου ζωής. Το 2ο τσάκρα έχει λιγότερη ενέργεια στον άνδρα από τη γυναίκα.

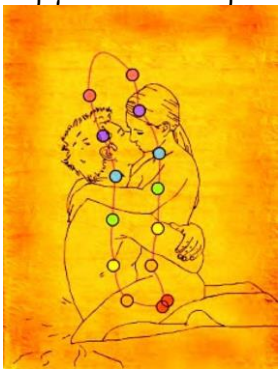

Εάν αυτή η μειωμένη ενέργεια ξοδευθεί με σεξουαλική λειτουργία χωρίς αισθήματα έχει αποτέλεσμα τη μείωση της βιωσιμότητας. Ο άνδρας όμως ο οποίος, αντίθετα από τους άλλους, λειτουργεί ως γυναίκα σε τέτοιες περιπτώσεις, κάτι που ισχύει για μυημένους και μόνον, ζεί περισσότερο. Και αυτό ισχύει για μυημένους που έχουν κάνει τη μύηση πράξη ζωής. Αυτό ισχύει και για τη γυναίκα, αλλά σε εκείνην το 2ο τσάκρα έχει περισσότερη ενέργεια από το σύμπαν, ακριβώς για τη διαιώνιση του είδους. Η μύηση, αυτή καθεαυτή κατευθύνει τις επιλογές σε αυτό το θέμα είτε το θέλουμε είτε όχι. Ο άνδρας που ερωτεύεται πρώτα πνευματικά και μετά σωματικά έχει περισσότερες πιθανότητες μακροζωϊας, και αγγίζει το θηλυκό προσδόκιμο ζωής. Φυσικά με το ανάλογο τίμημα, από τη μη συμμόρφωση στα εξωτερικά πρότυπα.

Φυσικά, τον πραγματικά μυημένο αυτό τον αφήνει αδιάφορο. Η μύηση δεν επιζητά κανενός είδους επιβεβαίωση σε εξωτερικά επίπεδα.

Αν αυτό που περιγράφουμε πιο πάνω δεν λειτουργήσει, δηλαδή εάν το άλογο δεν σύρει το κάρο, εάν η ψυχή δεν καθοδογήσει τις αισθήσεις, αλλά το αντίστροφο, τότε έχουμε απλή εγωϊστική ικανοποίηση, χωρίς κανείς να ασχοληθεί με τον άλλον. Ένα απλό ενδιαφέρον που παρατηρούμε, είναι κι αυτό εγωϊστικό, από την άποψη της ανταποδοτικής απόλαυσης. Η θυσία είναι αυτή που διέπει κάθε εσωτερική λειτουργία, και ο έρως είναι ύψιστη εσωτερική και πνευματική λειτουργία.

Αν θεωρήσουμε την ανθρώπινη φύση διαιρεμένη σε 3 μέρη, Θεός, άνθρωπος, ζωώδης φύση, τότε σύμφωνα με τη Σ. Άντζακα[30], εάν η ψυχή δεν καθοδογήσει τις αισθήσεις, θα έχουμε παρεμπόδιση της αναζήτησης της ζωώδους φύσης μας να εκφρασθεί ως Θεός, να ανέβει επίπεδο. Και αντιγράφοντάς την θα λέγαμε: «ο άνδρας που εκτονώνεται πορνικά είτε σε πόρνη είτε στην αγαπημένη του, πεθαίνει στις εσωτερικές περιοχές του».

Ο Giordano Bruno[31] έλεγε ότι «*τα κατώτερα ύδατα αντιτίθενται στα Ανώτερα*». Τα κατώτερα είναι αυτά που τυφλώνουν τον άνθρωπο, ενώ τα ανώτερα τον φωτίζουν. Η κλασσική μυθολογία μιλά για την πλημμυρίδα και την αμπώτιδα που η μεν πρώτη γεννά τους ανθρώπους, η δε δεύτερη τους θεούς. Είναι η καθοδική και ανοδική πορεία των υδάτων.

Το γνωστό μας Μεγάλο Εργο, ως Έργο που αφορά τη μεταστοιχείωση του ανθρώπου, η ύψιστη λειτουργία που επιδιώκουμε να πραγματοποιήσουμε κάθε μέρα και κάθε ώρα είναι το έργο που πραγματοποιείται εντός μας αφού όμως αυτοκαθαρθούμε, και καταστούμε έτοιμοι να αντιμετωπίσουμε τη μύηση και τις επιπτώσεις της. Κάτι παρόμοιο γίνεται στον Ερωτα, όπου το κάθε φύλο, καλείται να τον αντιμετωπίσει ως κάτι θεϊκό και όπου στο τέλος, το θεϊκό μέσα του, θα συναντήσει το θεϊκό μέσα της. Τότε έχουμε πράγματι Μεγάλο Εργο.

Ο Σκώτος Εριγένης[32] αναφέρει ότι ο Ιησούς γεννήθηκε ως άνδρας αλλά αναστήθηκε ως Ανδρόγυνος, επιστρέφοντας στην αρχική πηγή κατέχοντας και την αρσενική και τη θηλυκή φύση.

Και όπως έχουμε την ηρωϊκή αρρενωπότητα και τη Διονυσιακή, καθώς και την φαλλική, την ασκητική και την Απολλώνεια, έτσι έχουμε αντίστοιχα τη Δημητριακή και την Αφροδισιακή θηλυκότητα. Τη Μητέρα και την Ερωμένη. Οι λειτουργίες τους διαφορετικές.

---

[30] Η Σοφία Άντζακα είναι μια σπουδαία σύγχρονη μορφή των γραμμάτων και της εσωτερικής αναζήτησης. Έχει πλούσιο συγγραφικό έργο που περιλαμβάνει δοκίμια, βιωματική μυθιστορία, μεταφράσεις, μονογραφίες και πραγματείες. Έγραψε μεταξύ άλλων το 12τομο έργο «ΙΕΡΟΣ ΓΑΜΟΣ»

[31] Giordano Bruno. (1548-1600) Ιταλός φιλόσοφος, μαθηματικός, ποιητής και αστρονόμος. Κάηκε ως αιρετικός στην πυρά από την Ιερά Εξέταση.

[32] Ιωάννης Σκώτος Εριγένης (815-877) Ιρλανδός θεολόγος, νεοπλατωνιστής φιλόσοφος και ποιητής.

Αυτό που καλείται να κάνει ο μυημένος, ο κάθε μυημένος και η κάθε μυημένη είναι να ισορροπήσει ανάμεσα σε αυτές τις λειτουργίες, ώστε να μπορέσει το άλογο (αγάπη) να σύρει το κάρο (αισθήσεις). Διαφορετικά έχουμε τον άνδρα δυνάστη και τη δαιμονική γυναίκα που απορροφά και καταστρέφει τον άνδρα.

Προκειμένου να κατανοήσουμε στο μέγιστό της τη διαδικασία των δύο φύλων, να διευκρινίσουμε ότι η Γυναίκα αποτελεί το παθητικό μέρος της ύπαρξης, το οποίο πρέπει να εξουσιασθεί. Εάν αυτό δεν συμβεί με επιτυχία, τότε έχουμε σύγχρονη επανάληψη της πτώσης. Το θηλυκό στοιχείο πρέπει να εξουσιασθεί όχι υποτιμητικά, αλλά υπερτιμητικά.

Ακόμη και τα παραμύθια των παιδικών μας χρόνων το υπονοούν, διότι είναι φτιαγμένα από ανθρώπους που με τον ένα ή άλλο τρόπο μας μετέδωσαν αρχέτυπες αξίες είτε το κατανόησαν είτε όχι. Η φυλακισμένη πριγκήπισσα που απελευθερώνεται από τον Ιππότη, η Dulcinea που παρακινεί τον Δον Κιχώτη για να κάνει τα κατορθώματά του, η Βασίλισσα του Σαββά που γοήτευσε το Βασιλέα Σολομώντα, η Ίσις που ανέστησε τον Όσιρι, το Τέρας που ανέστησε στην ψυχή της πεντάμορφης την ανιδιοτελή αγάπη για να τη δώσει τελικά εκείνη σε άλλον.

Ας μην ξεχνάμε ότι ο χειροτονούμενος Ιερέας χορεύει τον χορό του Ησαϊα, όπως ακριβώς στο γαμήλιο Τυπικό, νυμφευόμενος όμως την Εκκλησία, και η Μοναχή νυμφεύεται τον Ιησού στο αντίστοιχο Τυπικό.

Η γυναίκα δεν είναι απλά το θηλυκό σε όλες αυτές τις διηγήσεις. Είναι η ψυχή που κατ'αρχήν αναζητά φυσικές απολαύσεις, και μετά περνά στις πνευματικές υπό την καθοδήγηση της Θεϊκής της ψυχής. Η πορεία του άνδρα ουσιαστικά εξαρτάται από αυτήν. Η κατάχρηση και η αλαζονεία εκ μέρους του άνδρα είναι που θα τον καταστρέψουν και όχι η απλή συνεύρεση με το άλλο φύλο. Και αυτή η καταστροφή θα παρα-

σύρει, αναπόφευκτα, οριστικά και αμετάκλητα σχεδόν και τη γυναίκα. Η πτώση θα επαληθευθεί και θα επαναληφθεί με σημερινά δεδομένα.

Κάθε μέρα επαναλαμβάνεται η πτώση δίπλα μας. Επιβεβαιώνεται και επαληθεύεται με κάθε μεμονωμένη πράξη ατομικής καταστροφής μας. Έτσι λοιπόν, λαμβάνοντας υπόψη ότι η γυναικεία φύση έχει τη Δημητριακή όψη ή μητρική και την Αφροδισιακή ή ερωτική, αντιγράφοντας από το βιβλίο «η μεταφυσική του φύλου» τον Julius Evola, «*Οσο απογοητευτικό κι αν ακούγεται για την αστική μας ηθικότητα, δεν είναι ως μητέρα αλλά ως ερωμένη που μπορεί μία γυναίκα να προσεγγίσει φυσιολογικά μία υψηλότερη τάξη, πράγμα το οποίο σημαίνει, όχι στη βάση της ηθικότητας, αλλά απλώς ενεργοποιώντας μία έμφυτη προδιάθεση του είναι της*». Νομίζω πως όλοι γνωρίζουμε ότι αυτή η λειτουργία είναι εμφανής δίπλα μας κάθε μέρα και κάθε στιγμή, σε εκφυλισμένη όμως μορφή.

Η λειτουργία αυτή, είναι απαραίτητη. Είναι το αίσθημα της αγωνιώδους κενότητας από τη μη κατάκτηση ενός άνδρα. Όταν αυτό επιτευχθεί έχουμε την πλήρη αποθέωση της παθητικότητας που χαρακτηρίζει το θηλυκό στοιχείο. Τότε η γυναίκα δεν απορροφά απλά το σπέρμα αλλά την «βίρυα», δηλαδή τη μαγική αρρενωπότητα, το «είναι» του αρσενικού.

Γράφει ο Gastone Ventura: «*Το θηλυκό θέλει να απελευθερώσει από το αρσενικό το σπέρμα του και τη δύναμή του, και με αυτό να τον δεσμεύσει προς αυτήν διαμέσου του καρπού που αναβλύζει γιαυτόν το σκοπό. Απελευθερώνοντας από το αρσενικό το σπέρμα του, το θηλυκό αποκομίζει από αυτόν δύναμη. Όμως, πέραν αυτού, δεν μπορεί να του απελευθερώσει το δικαίωμα να «εκσπερματώνει». Μπορεί μόνον να εξουσιάσει (γιατί στην πραγματικότητα αυτή είναι που εξουσιάζει και όχι το αρσενικό) να διατηρήσει και να συντηρήσει, αλλά δεν μπορεί να «εκσπερματώσει»*.

Ουσιαστικά, όπως και ο Αριστοτέλης έλεγε, έχουμε αναρρόφηση του σπέρματος από τη γυναίκα. Έτσι επιβεβαιώνεται ότι ο άνδρας είναι παθητικά ενεργός, ενώ η γυναίκα ενεργητικά παθητική. Δηλαδή εκείνη ενεργεί με την παθητικότητά της για να προκαλέσει την ενέργεια του άνδρα ο οποίος έτσι απλά υποκύπτει με την παθητικότητά του. Και όπως λέει και πάλι ο Gastone Ventura «*πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι αρσε-*

νικό και θηλυκό είναι όροι δανεισμένοι στη γλώσσα επικοινωνίας για να μπορέσουμε να εκφρασθούμε (παράδειγμα: η σελήνη στα ιταλικά είναι θηλυκή, στα γερμανικά είναι αρσενική) και ότι όλα βασίζονται σε ένα βασικό ζήτημα: τη γέννηση, γέννηση των ανθρώπων, των πλανητών, των αστερισμών, των ουρανών, των αιώνων, των αγγέλων, των θεών, των μυημένων. Και για να γίνει κατανοητό αυτό το ζήτημα στους ανθρώπους, επιλέχθηκαν δύο σύμβολα. Του φαλλού και του αιδοίου».

Στα εξωτερικά πεδία μόνον είναι ενεργητικός ο άνδρας και παθητική η γυναίκα. Στα λεπτά η γυναίκα είναι η ενεργητική και ο άνδρας ο παθητικός. Έτσι μπορούμε να κατανοήσουμε καλύτερα το γεγονός ότι η φράση που πρέπει να χαρακτηρίζει έναν μυημένο είναι «*να είσαι ο εαυτός σου*» και «*να λές αλήθεια στον εαυτόν σου*».

Κανείς δεν μπορεί να ορίσει μία άλλη λογική και μία άλλη αλήθεια σε έναν Μυημένο. Ο Μυημένος γνωρίζει την Αλήθεια και βαδίζει σύμφωνα με αυτήν. Δεν ασχολείται με τη γνώμη των μη γνωριζόντων. Την ακούει, αλλά εκείνος υπηρετεί την Αλήθεια γιαυτό δεν μπορεί να τη διαψεύσει. Ο πολεμιστής και ασκητής άνδρας βρίσκει το πολικό του αντίθετο στην ερωμένη και μητέρα.

Από την «πτώση» του ανθρώπινου όντος και μετά, τα δύο φύλα οφείλουν να αλληλοσυμπληρώνουν το ένα το άλλο, εκκινούμενα, όμως, από το διαφορετικό τους σημείο εκκίνησης το κάθε ένα και προχωρώντας δια μέσου της μυήσεως, με σεβασμό στη διαφορετικότητα του ανδρισμού και της θηλυκότητας.

Ο γάμος που συντελείται μεταξύ αρσενικού και θηλυκού είναι γάμος μεταξύ νου και καρδιάς, μεταξύ συναισθημάτων και νόησης. Θα μπορούσαμε κατ'επέκταση να τον παρομοιάσουμε και μεταξύ Ελέους και Αυστηρότητας προκειμένου να ενεργοποιηθεί αρμονικά η Τίφαρετ, η Αγάπη, το στοιχείο που αφυπνίσθηκε στην εποχή μας με την έλευση του Μεγάλου Μυημένου της Γαλιλαίας.

Βιβλιογραφία:

1. «*Η μεταφυσική του φύλου*». Julius Evola
2. «*Πάντα τα γεγραμμένα*». Petar Denov (Beinsa Douno)
3. «*Γυναικεία Μύηση στον Ελευθεροτεκτονισμό*». Sebastiano Caracciolo
4. «*Η μυστική διδασκαλία του Πλάτωνα*». Σάββας Παττακός
5. «*Ο Εσωτερισμός στον "Έμπορο της Βενετίας" του Shakespeare*». Sebastiano Caracciolo
6. «*Το Μυστήριο του Ρόδου και του Σταυρού*». Π. Λιβιεράτος
7. «*Η ιστορία του Ροδοσταυρικού Κινήματος*». Π. Λιβιεράτος
8. «*Το δένδρο του καλού και του κακού*». M. Aivanov
9. «*Μαρτινεζισμός, Βιλλερμοζισμός, Μαρτινισμός, Ελευθεροτεκτονισμός*». Gerard Encausse (Papus)
10. «*Οι Τεκτονικοί Τύποι Misraim & Memphis*». Gastone Ventura
11. «*Όλοι οι άνθρωποι του Μαρτινισμού*». Gastone Ventura

Τ Ε Λ Ο Σ

Άλλα κείμενα και άρθρα του συγγραφέα